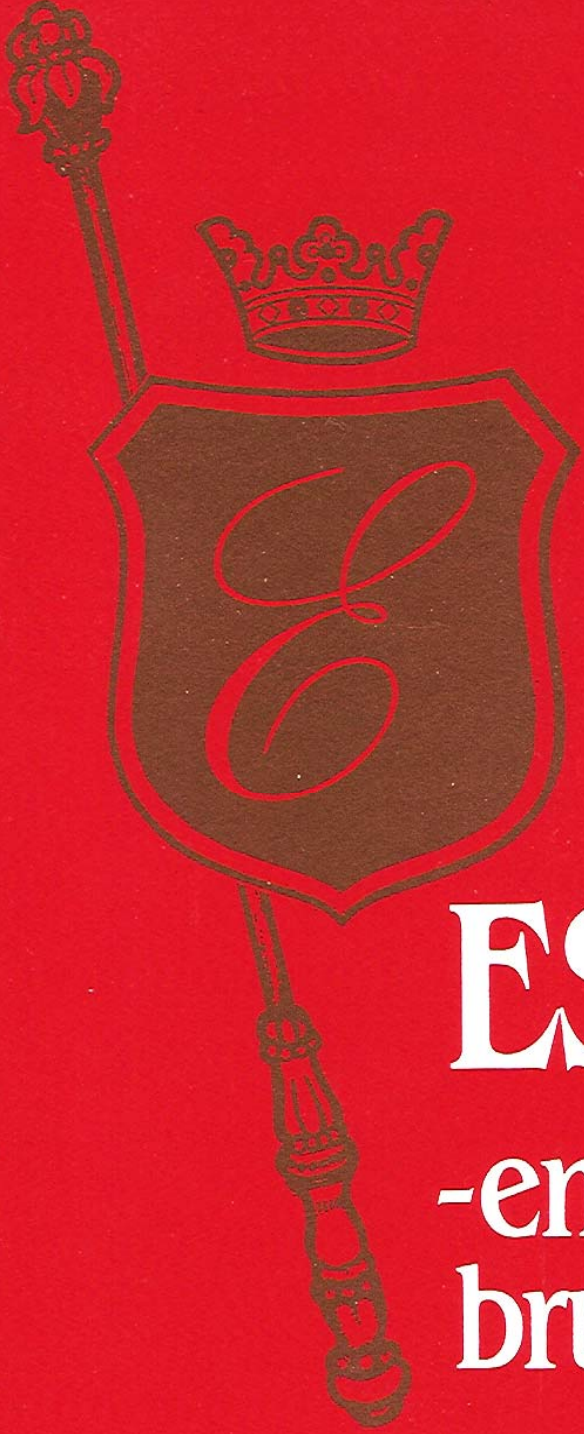

ESTER

-en konges brud

ANNE LISE MADSEN

Anne-Lise Madsen

Ester, en konges brud

Anne-Lise Madsen
Ester, en konges brud

Denne PALMA-bog blev udgivet af
Løbner Communications – nu cBooks - 1994
Eftertryk er kun tilladt med
forfatterens eller forlagets tilladelse.

Sats.: Peter Madsen

Punkt: Roman-WP 12 pkt. (Type 1)

Forside: Birgit Søndergaard

Korrekturlæsning: Hanne Søgaard

Tryk: Kolding Trykcenter

cBooks - Løbner Communications
ISBN 87-90167-01-5

Indholdsfortegnelse

Indledning			side 5
1.kap.		En overdådig fest	- 9
2.	-	Udvælgelsen af en ny dronning	- 20
3.	-	Skønhedsplejen	- 31
4.	-	Hegajs overraskelser	- 38
5.	-	Den store dag	- 46
6.	-	Anklageren Haman	- 55
7.	-	Esters ansvar som dronning	- 66
8.	-	Ester trådte ind for kongen	- 75
9.	-	Når vi træder frem for Gud	- 81
10.	-	Førend du råber, svarer Han dig!	- 92
11.	-	En helt ny tid	- 100

Ester, en konges brud

Indledning

I det sidste halve år har jeg "levet" i Esters bog i mine tanker og bønner. Jeg har læst den mange gange før i tiden, men netop i denne sommer er jeg blevet meget velsignet af at læse den igen og grunde over den. Derfor har jeg lyst til at skrive mine tanker ned og dele velsignelserne med andre. Det jubler inden i mig, når jeg ser, hvad Guds Ånd vil vise os, som tror på Jesus, gennem Esters bog. Guds navn er ikke nævnt i bogen, og dog ses Guds herlighed og vilje gennem hvert kapitel.

Vi lever i endetiden lige før Jesu Kristi komme, og jeg føler, Guds Ånd vil opmuntre os gennem alle Bibelens bøger, til at holde fast ved Ordet og ikke fornægte Jesu navn.
Bøgerne i Det gamle Testamente kan være svære at læse og forstå, men når vi beder Helligånden gøre Ordet levende, vil vi opdage, at alle dele af Guds ord til alle tider og til alle mennesker har et budskab, vi kan lære af.

Der står i 2. Tim.3:16:
"Ethvert skrift, som er indblæst af Gud, er også

gavnligt til at belære, til at irettesætte, til at genoprette, til at optugte i retfærdighed, så at Guds-mennesket kan blive fuldt beredt, vel skikket til al god gerning."

Det er netop, hvad jeg har følt, når jeg har læst Esters bog. Guds ord er profetisk, og det vil sige, at det havde noget at sige mennesker, da det blev skrevet, og det har noget at sige til os fra Gud nu og i fremtiden.

"Og nu står det profetiske ord så meget fastere for os; det gør I vel i at agte på som på et lys, der skinner på et mørkt sted, indtil dagen gryr, og morgenstjernen oprinder i jeres hjerter. Og dette skal I først og fremmest vide, at ingen profeti i Skriften lader sig tyde egenmægtigt. Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud." 2. Pet.1:19-21.

Kun Helligånden kan åbenbare Ordet for os, fordi det er Ham, der har indgivet mennesker at nedskrive det, og Han har altid noget at sige os til opbyggelse, trøst og formaning.
Netop derfor kan vi også lære så meget af Det gamle Testamente, som man kan sige er "en skygge" af Det nye Testamente. Hebræerbrevet siger i kap.10:1, at

loven kun ejede en skygge af de kommende goder og ikke tingene i deres sande skikkelse, og i Kol.2:16-17 står der:

"Lad derfor ingen dømme jer for mad og drikke eller med hensyn til højtid, nymåne eller sabbat; det er alt sammen kun en skygge af det, der skulle komme, men sagen selv kom med Kristus."

Vi ser her, at skyggen ligner det virkelige. Det oplever vi også, når vi går i solen og ser på vor egen skygge. Men det er det virkelige, der betyder noget. Dette har gjort mig så glad, når jeg læser bøgerne i Det gamle Testamente. Jeg synes, jeg kan se en skygge af Jesus Kristus og Hans udvalgte brud, Hans menighed, mange steder, og jeg tror, det er meningen, vi som kristne skal drage lærdom af alt det, vi læser i Ordet.

Jeg vil tillade mig at bruge den gamle oversættelse af Bibelen af 1948, da jeg er vokset op med den og har levet med den som en kristen i langt over 40 år. Jeg elsker den og kan ikke undvære den, så det må du, kære læser, bære over med.
Der er henvist til en del skriftsteder i bogen. Ikke fordi du skal føle dig forpligtet til at slå dem alle op, men der er mange læsere, der ønsker at vide, hvor ordene står i Bibelen, så de selv kan studere videre i

emnerne. Jeg holder selv meget af at studere en hel bog ad gangen i Bibelen. Hver morgen læser jeg et eller flere kapitler og grunder over i dagens løb, hvad Gud vil vise mig gennem det, jeg har læst. Derfor gennemgår jeg også Esters bog kapitel for kapitel her i denne bog, og jeg beder dig læse et passende stykke ad gangen og derefter tage tid til at tænke over det, du har læst.
Bed Helligånden om at lyse over Ordet, så du bliver opbygget og styrket i din videre vandring med Jesus.

Med kærlig hilsen

Anne-Lise

1. Kapitel

En overdådig fest

I Esters bog det første kapitel læser vi om kong Ahasverus, at han herskede over et mægtigt område, 127 lande.
I sit tredie regeringsår besluttede han at lave et mægtigt gæstebud for alle de ledende, fyrsterne og de ypperste hærførere i hele hans vældige rige.
Han udfoldede ved denne fest al sin kongelige herligheds rigdom og sin magts glans og pragt, og festen varede i et halvt år!
Hvilken fest, og hvilken stråleglans og herlighed alle gæsterne var omgivet af!
Da det halve år var gået, besluttede kongen at holde en syv dages fest for hele folket, uanset kald og stand og uanset alder. Både høj og lav var velkommen. Festen blev holdt på en stor åben plads foran kongens palads.
Når du læser vers 6, kan du næsten se for dig, hvor stor umage kongen gjorde sig for at vise, at denne fest var noget ganske særligt:

"Hvidt linned og violet purpur var med snore af fint linned og rødt purpur hængt op på sølvstænger og marmorsøjler, og guld- og sølvdivaner stod på et gulv, der var indlagt med broget og hvidt marmor,

perlemor og sorte sten."
Gæsterne fik lov at drikke af guldbægre, og hvert bæger var forskelligt fra de andre.
Der var ingen, der blev tvunget eller nødt til at drikke af kongens vin. Der var rigeligt til alle, og alle skulle føle sig helt frie og glade ved festen.
Som kronen på værket ville kongen på den syvende dag vise gæsterne det allersmukkeste og dejligste, han havde: Sin dronning.
Dronning Vasjti havde imidlertid arrangeret sin egen fest i en anden del af kongeborgen.
Kongens tjenere sendte bud efter dronningen og bad hende iføre sig det kongelige diadem og komme frem, for at kongen kunne vise hende frem for alle gæsterne. Han var så stolt af hende, og hun var meget smuk.
Det forfærdelige skete imidlertid, at dronningen vægrede sig ved at komme på kongens bud. Dette var ufatteligt og til stor smerte og harme for kongen. Tænk, at dronningen nægtede at komme og glæde hans hjerte ved at blive vist frem, så alle i hele riget kunne se, hvor smuk og dejlig hun var!

Her vil jeg stoppe lidt og fortælle dig, hvad jeg ser for mig i tankerne, når jeg læser og grunder over disse ord:
Jeg ser for mig Gud, vores himmelske Fader og Skaber, i al sin magt og herlighed i Himmelen. Han

sidder på sin trone, der er at se til som jaspis og sarder, og der er en regnbue omkring tronen, at se til som smaragd.
Dette billede af Himmelen får vi lov at se i Åbenbaringsbogen 4.
Rundt om Guds trone står fireogtyve troner, og på tronerne sidder fireogtyve ældste, og sammen med dem er alle Hans engle, serafer, keruber og livsvæsener, og de tilbeder Ham nat og dag og siger: "Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud, den Almægtige, han som var, og som er, og som kommer!"
Jeg kan forestille mig, at der, inden skabelsen af jorden var en overdådig fest i Himmelen, hvor Gud havde samlet alle sine ledere, ældste, livsvæsener, fyrster, engle og serafer rundt om tronen.
Festen var indledningen til noget af det mest vidunderlige, Gud havde tænkt sig at gøre og vise sine tilbedende væsener i Himmelen:
Han ville skabe jorden med alle de smukke og pragtfulde ting, Han havde i sine tanker, og kronen på Hans skaberværk skulle være MENNESKET.

I Himmelen tilbeder alle Gud, vor himmelske Fader. De kan ikke andet, og de gør det uafbrudt, nat og dag.
Da Gud i sin skabelsesuge skabte jorden, træerne, fiskene, fuglene og markens vilde dyr, var det alle sammen skabninger, der ville adlyde Ham uafbrudt

nat og dag:
Træerne og alle de andre planter ville følge årstiderne og gøre nøjagtig, som Gud havde bestemt dem til, og alle dyrene ville adlyde Hans røst.
Men jeg tror, at Gud længtes så inderligt efter at skabe mennesket, som af egen fri vilje ville elske og adlyde Ham, lytte til Ham og følges med Ham i den vidunderlige Edens have. Gud ville omgive mennesket med al sin herlighed og kærlighed og omsorg.
Jeg kan forestille mig, at Gud glædede sig til at vise hele Himmelen sin vidunderlige skabning, mennesket.
Jeg kan se for mig, at Gud på den syvende dag, hviledagen, ville kalde mennesket frem som kronen på al sin herlighed.
Men da Gud gik ind i sin have, efter at dagen blev sval, og råbte på Adam, vægrede Adam sig ved at komme frem. Han og Eva havde, som vi så godt ved, været ulydige mod Guds bud. De havde haft deres egen lille "fest" med slangen, hvor de havde lyttet til ham, Satan, og spist sammen af træet midt i haven, som Gud havde sagt, de ikke måtte spise af.

Da opdagede de, at de var nøgne og ynkværdige, og de skammede sig for at komme frem for Gud.
Jeg tror, at mennesket, inden syndefaldet, var iklædt Guds strålende, vidunderlige herlighed. Derfor var de

ikke nøgne og ynkværdige, men de strålede af skønhed.
Efter syndefaldet forsvandt Guds herlighed fra dem, og Gud var nødt til at kaste dem ud af sin have.

Vi læser om kong Ahasverus, at han var nødt til at sende sin dronning bort og tage det kongelige diadem af hende, da hun ikke ville komme på kongens bud.
Jeg tror, at menneskets "kongelige diadem" i Edens have var Guds strålende herlighed, som beviste, at mennesket var skabt i Guds billede og var eet med Gud og Hans himmelske herlighed.
Kunne Gud ikke have båret over med Adam og Eva og deres ulydighed?
Adam og Eva havde jo dækket deres skam med figenblade og var stadigvæk Guds skabning. Kunne Han ikke fortsætte med at gå sammen med dem i haven og vise dem sin kærlighed og omsorg?
Det kunne Gud ikke. Han er retfærdig, og Han kan ikke forenes med noget syndigt. Han måtte følge sit eget ord og stå fast ved det, Han havde sagt.

Ingen kan tåle at være i Guds nærhed dækket af noget selvgjort. Kun ved at være dækket af den guddommelige herlighed fra Gud selv kan mennesket være i Hans nærhed.
Derfor måtte mennesket vige bort fra Ham, ellers ville hele Guds mening med at skabe mennesket være

gjort til intet.
Da dronning Vasjti var ulydig mod kong Ahasverus i Esters bog, spurgte kongen:
"Hvad skal der efter loven gøres ved dronning Vasjti,- ?"
Loven sagde, at hun ikke længere kunne være dronning.
På samme måde må Gud handle efter sin egen lov, sit ord, og derfor kunne det menneske, Gud havde skabt, ikke længere repræsentere Hans rige og herlighed. "Det kongelige diadem", Guds herlighed, forsvandt fra mennesket.
Mennesket blev jaget bort fra Guds nærhed, og siden er der ingen, der har kunnet se Gud ansigt til ansigt uden at være omgivet af Hans herlighed.
Men her stoppede Guds plan ikke!

Vi læser videre om kong Ahasverus, at det blev slået fast, at Vasjti aldrig mere måtte vise sig for kongen. Men i stedet skulle kongen give hendes kongelige værdighed til en anden, som var bedre end hun.
Hvem kunne leve op til denne udfordring?

Der udgik et bud til alle i hele kongens rige om, at kongen ønskede en ny dronning, som var bedre end Vasjti.
Der blev sendt skrivelser ud til hver landsdel med dens egen skrift og til hvert folk på dets eget sprog

om, hvad kongens vilje var.
Sådan er Gud, vor Skaber også. Al ære og pris til Ham fra nu af og indtil evig tid!
Vi læser i de første kapitler i 1.Mosebog, at Gud lige efter syndefaldet, hvor Adam og Eva havde svigtet Ham, allerede havde en ny plan for at få sig en skabning, der frivilligt ville adlyde Ham og elske og tjene Ham.
Han ville sende sin egen Søn, sit Ord, omgivet af sin egen herlighed, ned til menneskenes børn, for at alle ved troen på Ham kunne blive forligt med Gud og igen blive iklædt Guds herlighed.
I dag udgår den forordning til alle dele af jorden, til hver nation, til hver landsdel, hver stamme og hvert tungemål, på deres eget sprog, at Gud søger efter mennesker, der frivilligt vil tro Ham, elske og tilbede Ham, vor Skaber, den Almægtige.
Han måtte komme selv i menneskeskikkelse som Jesus Kristus, for at føre os tilbage til herligheden. Og Jesus siger det vidunderlige i sin yppersteprælstelige bøn til sin Fader, om den flok af mennesker, der var kommet til tro på Ham og frivilligt fulgte Ham på jorden:

"Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være eet, ligesom vi er eet."
Det er kun ved troen på Jesus Kristus, at vi får Guds herlighed tilbage over vore liv.

Hvor er det vidunderligt, at Gud gennem Kristus igen tager os ind til sit hjerte som et udvalgt, elsket, renset, retfærdiggjort og helligt folk.
Der, hvor Jesus Kristus blev født, blandt jødefolket, fik mennesker først kaldet til igen at blive iklædt Guds herlighed, men Hans frelse var også bestemt for resten af jordens befolkning. Gud vil, at alle mennesker skal frelses. Han havde beredt os alle til herlighed, står der i Rom.9:23-26:
"- barmhjertighedens kar, som han forud havde beredt til herlighed. Og til at være sådanne kaldte han også os, ikke alene dem af jødisk, men tillige dem af hedensk æt, som han også siger hos Hoseas: "Det folk, som ikke var mit folk, vil jeg kalde 'mit folk', og hende, som ikke var den elskede, vil jeg kalde 'den elskede'; og det skal ske, at på det sted, hvor der blev sagt til dem: "I er ikke mit folk", der skal de kaldes 'den levende Guds børn'."
Har du ikke lyst til at råbe:"Halleluja!" og prise og takke Gud af hele dit hjerte, når du hører dette glade budskab? Du og jeg er bestemt til at blive iklædt Guds herlighed!

I Edens have gik det galt, og det, der skulle have været højdepunktet af "Guds fest" for sine himmelske skabninger, er udsat, indtil den dag, hvor Hans udvalgte folk af alle folk og stammer og tungemål, Hans elskede "dronning", kommer hjem til

Himmelen. Da skal der være fest, en overdådig, herlig fest!

Når jeg tænker på englene og de andre himmelske skabninger, har jeg altid forstillet mig, at de ligner hinanden allesammen.
Men da jeg læste om kong Ahasverus` fest og om, at alle hans folk hver fik et helt specielt bæger at drikke af, gik det pludselig op for mig, at sådan er Gud også. Hver eneste af Hans skabninger er unike. Ingen ligner hinanden fuldstændigt. Han har skabt alt og alle med stor omhu og kærlighed. Det ved vi fra vor menneskelige verden:
Der findes ikke to mennesker, der er ens, ikke to blade på et træ, der er ens og ingen dyr, der er fuldkommen ens.
Jeg tror også, alle skabningerne i Himmelen hver for sig er en unik personlighed, som valgte at tilbede, ære og prise Gud alene, dengang Satan blev nedstyrtet fra Himmelen.

Og Gud den Almægtige behandler alle sine skabninger på en helt speciel måde efter sin store visdom, kærlighed og nåde.

Vi læste også om kong Ahasverus` fest, at ingen skulle nødes til at drikke af kongens vin, men alle kunne føle sig helt frie og nyde festen og drikke og

spise akkurat, som den enkelte ville.
Den himmelske vin har Gud givet os i Helligånden. Når vi fyldes af Ånden, bliver vi som berusede, og vi fyldes med en overnaturlig glæde.
Hans glæde er langt bedre end vin her på jorden. Den jordiske vin giver måske glæde et par timer, og får man for meget af den, kan man få ondt i hovedet bagefter.
Men Helligåndens vin giver en himmelsk glæde midt i de omstændigheder, vi står i, og denne glæde er evig. Den bringer lægedom og kraft. Mismodet må fare, når vi kommer ned på vore knæ og beder Gud om at fylde os med sin gode Ånd.
I Guds rige er der også fuldkommen frihed!
Mange religioner har lavet om på denne ordning og binder mennesker til bestemte ritualer og gerninger for at tilfredsstille Gud.
Men der står i Johs. 8:32, at Sandheden skal frigøre os, og Kristus er Sandheden.
I hele Galaterbrevet indprenter Paulus os, at vi er købt til frihed. "Til frihed har Kristus frigjort os!"(5:1).

Dem, der indsniger sig og lurer på den frihed, vi har i Kristus Jesus for at trælbinde os, er falske brødre.(2:4).
Friheden må blot ikke blive en anledning for kødet, så vi falder bort fra Gud. (5:13).

Djævelen vil, som han gjorde det med Adam og Eva, have os til at falde i en eller anden "grøft", så vi kommer bort fra friheden og glæden i Kristus, og så Guds herlighed forsvinder ud af vore liv.
Derfor skriver jeg denne bog for at opmuntre dig, kære ven, til at fryde og glæde dig over den fuldkomne frelse og frihed, Jesus har købt til os.
Når tallet er fuldt på de mennesker, der vil overgive sig helt til Gud, kalder Han os til en overdådig fest i Himmelen.
De mennesker, der har overgivet sig til Ham, er i Kristus iklædt Guds herlighed, og det er disse, der skal hjem til Himmelen og vises frem for alle Guds skabninger der.
Hvilken herlig dag, det skal blive!
Jeg tror, det er derfor, der bliver glæde i Himmelen over een synder, der omvender sig. (Luk.15:7).
For hver gang et menneske omvender sig, ved englene, at tallet stiger, og snart, snart skal vi samles til fest derhjemme hos Herren, vor Gud.

2. Kapitel

Udvælgelsen af en ny dronning

Det andet kapitel i Esters bog er meget spændende og meget lærerigt for os, som ønsker at elske og tjene Gud af hele hjertet.
Da dronning Vasjti var blevet vist bort fra kongens palads, var kongen ikke glad. Han længtes efter sin dronning.
Kongens folk blev derfor enige om at søge efter en ny dronning blandt alle de unge, smukke jomfruer i landet.
Kongen overdrog derefter folk i alle dele af sit rige det hverv at samle alle unge, smukke jomfruer og sende dem til fruerstuen i borgen Susan. Der skulle de under opsyn af kongens hofmand, Hegaj, og der skulle de gennemgå skønhedsplejen, som varede i tolv måneder.
Den unge pige, som kongen syntes om efter skønhedsplejen, skulle være dronning i Vasjtis sted.

Jeg tror også, at Gud efter syndefaldet længtes usigelig meget efter sin skabning, mennesket. Og som vi læste i 1. Mosebog, havde Han en ny plan om at drage mennesker til sig. Han ville udvælge sig en skare ud af alle folk på jorden til at være Hans "dronning", kronen på sit skaberværk.

Gud vidste, før Han skabte os, hvor svage vi var i vor vilje og følelser, og Han vidste, at syndefaldet ville komme. Men der står i Efeserbrevet 1:4, at før verdens grundvold blev lagt, udvalgte Han os til at være hellige og uden dadel for Hans åsyn, og Han bestemte, at Han ville sende Jesus Kristus til os, og gennem Ham forudbestemte Han os til barnekår hos sig efter sin egen viljesbeslutning.
Det vil sige, at alle, der vil tro på Jesus Kristus af et oprigtigt hjerte, er udvalgte til at være Guds børn, til lov og pris og ære for Ham.
På samme måde som alle forældre ved, når de får en baby i familien, at denne lille skabning ikke er fuldkommen, men gennem autoritet, opdragelse, kærlighed og omsorg dag for dag og år for år skal lære at opføre sig godt og blive et nyttigt menneske, sådan vidste Gud, at vi var svage og gennem mange omstændigheder skulle lære at vælge at adlyde Ham og være Hans elskede folk.

På samme måde som de unge, smukke jomfruer skulle under behandling og skønhedspleje af hofmanden Hegaj, har Gud givet os, som tror, Helligånden som gave. Han arbejder med os nat og dag, år ud og år ind, for at gøre os skikkede til at være "en konges brud."
"Unge, smukke jomfruer" i Guds rige, tror jeg er de mennesker, der af et oprigtigt hjerte ønsker at leve

efter Hans vilje og fyldes af Hans væsen og Ånd. Det er kristne, der har de rette motiver i alt, hvad de gør. Det er ikke alle, der kalder sig kristne, der virkelig mener noget med deres kristendom. Nogle har det kun som en ydre skal eller som et navn, der lyder pænt.

Men Gud ser til vore hjerter. Helligånden, som er Guds egen Ånd, ved alt, ser alt og hører alt. Når vi kommer under Hans opsyn, bliver vi afsløret i tanker, sind og handling.

Han søger i dag på alle dele af jorden efter mennesker, der vil lade sig rense og helliggøre ved Jesu Kristi dyrebare blod og stille sig under Hans opsyn.

Helligånden drager os alle til Gud. Han overbeviser os om synd. Han fortæller os om Guds retfærdighed, og Han viser os, at denne verdens fyrste, Djævelen, er besejret ved Jesu død på Golgata.

Det er vidunderligt for os, som tror på Jesus, frivilligt at stille os under Helligåndens opsyn og lade os vejlede af Ham i alle små og store ting.

Guds ord siger, vi skal lade os fylde af Ånden. Når vi beder om det, vil Han høre os og komme til os.

Jesus sagde i Johs.7:37-39:

"Om nogen tørster, han komme til mig og drikke! Den, som tror på mig, fra hans indre skal der, som skriften har sagt, rinde strømme af levende vand. Det sagde han om den Ånd, som de, der troede på ham,

engang skulle få; thi Ånden var endnu ikke kommen, fordi Jesus endnu ikke var herliggjort."
Elskede ven, som læser dette! Bed Gud om hver dag at fylde dig med sin Ånd, og Han vil gøre det.
Ånden er i dag udgydt over alt kød. Luk din mund vidt op, og Han vil fylde dig. Læs Matt.7:11, og du vil se, at Gud giver Helligånden til dem, der beder om den.
Helligånden er vor talsmand, sagfører, og Han skal blive hos os til evig tid. Han vil lære os alle ting og undervise og minde os om alt, hvad Jesus har sagt. (Johs.14:16-27).
Vi er ofte lidt bange for at overgive os helt til Helligånden. Hvad mon Han kan finde på at føre os ind i? Hvad mon Han beder os om at gøre?
Det er kun en fuld overgivelse til Helligånden, der fører dig ind i Guds fuldkomne plan med dit liv.

De unge, smukke jomfruer i Esters bog måtte gennemgå en skønhedspleje, som varede i lang tid.

Når vi overgiver os uden forbehold til at være Guds udvalgte folk, "Kongens brud", kan vi have fuld tillid til Helligånden. Han ved, hvad vi skal igennem. Han ved, hvad vi kan holde til. Han vil selv stå os bi og fylde os med tro og udholdenhed.
Jeg har sagt til Herren: "Kære Far, jeg **vil** være din udvalgte brud. Du må gøre med mig, hvad du vil, blot

jeg må være med i den første opstandelse og gå ind til Lammets bryllup."
Jesus fortæller os om de ti brudejomfruer i Matt.25, og der ser vi, at der var nogle, der var helt klar, da røsten lød: "Brudgommen kommer! Gå ham i møde!" Andre skulle først til at tænke sig om og gøre sig klar, og de kom for sent.
Det er nu, det er nådens tid. Det er nu, vi skal gøre os rede og lade os fylde med Helligånden, så vi har rigelig kraft til resten af vandringen.

Mordokaj og Ester
Vi læser i kapitel 2:5, at der i borgen Susan var en jødisk mand ved navn Mordokaj, som var af Benjamins slægt. Han havde en plejedatter, hans farbroders datter, som hed Hadassa - det er Ester. Hun havde hverken fader eller moder. Mordokaj tog sig af Ester og behandlede hende som sin egen datter, og han havde et inderligt ønske om, at hans plejedatter skulle blive udvalgt til at være kongens brud.

Ester elskede Mordokaj, og når vi læser hele Esters bog, ser vi, at hun var lydig og underordnede sig alt, hvad han sagde. Da Mordokaj førte Ester til kongens hus, hvor hun skulle være sammen med alle de andre smukke, unge jomfruer, var hun villig til at gøre alt, hvad han sagde og gennemgå skønhedskuren, som

var nødvendig for alle de unge jomfruer.
Hun havde fuld tillid til, at Mordokaj vidste, hvad der var bedst for hende.

Det vil måske forbavse dig at høre, at jeg sammenligner Mordokaj med Jesus, vor frelser.
Jesus Kristus var villig til at forlade Himmelens herlighed for at komme ned på jorden som et menneske for at frelse os og føre os ind i Guds hus. Da Han gik rundt og prædikede for mennesker i Mellemøsten, lignede Han et ganske almindeligt menneske. Men alle, der kom Ham nær, mærkede, at der udgik en himmelsk kraft fra Ham, som forvandlede mennesker.
Jesus Kristus var selv en del af Gud, nemlig Guds ord, som kom til jorden. Han tog menneskeskikkelse på for at blive som en af os, men Han var Gud. Derfor sagde Han gang på gang til dem, Han vandrede iblandt, at Han var fuldstændig eet med Faderen. Han kunne intet gøre af sig selv. Kun det, Han fik fra sin Fader, kunne Han gøre og sige.

Jeg vil gerne understrege dette, da vi mærker overalt, hvor vi kommer i mange forskellige lande og sammenhænge, at mange tror, at bare man har en tro på en gud, er alt i orden. Ja, mange mener endog, at bare man tror på Gud i Himmelen, er alt i orden, men Ordet viser os klart vejen, og vi må ikke lade os

forføre, om det så er en engel, der kommer med et evangelium, der ikke stemmer overens med Bibelen. Hvis vi ønsker at tilhøre Faderen, må vi også tro på Hans Søn, Jesus Kristus, og vi kan ikke tro på Sønnen, uden vi også tror på Faderen.
"Vi ved, at Guds Søn er kommen, og han har givet os forstand til at kende den sande; og vi er i den sande, i hans Søn, Jesus Kristus. Han er den sande Gud og det evige liv." (1.Johs.5:20).
Men Jesus var villig til at give sit jordiske legeme som et offer for vore synder. Han kaldes Guds Lam. I Det gamle Testamente læser vi om, at der skulle ofres et lydefrit lam eller et andet dyr som soning for synder. Men Jesus gav sit jordiske legeme som det sidste og eneste offer som tilgivelse for synder, ja, for hele verdens synd. Han var Guds offerlam til os, så vi ikke længere behøver bringe ofre for at blive frelst.
Når Gud søger et udvalgt folk, der vil give sig selv til Ham, sker det kun gennem Jesus, fordi Han er mellemmanden, kontakten til Gud, for os alle.

Når vi ønsker at være Kongens brud, tilhører vi både Faderen og Sønnen.
Gud besluttede i tidernes fylde at sammenfatte alt, både det himmelske og det jordiske i Kristus (Ef.1:10).
"Alt lagde han under hans fødder, og ham gav han som hoved over alle ting til kirken." (Ef.1:22)

Men Gud er Kristi hoved, og derfor tilhører du Gud, når du tilhører Kristus. For når Gud har underlagt Kristus alt, vil Kristus underlægge sig sin Fader, der har underlagt Ham alt, for at Gud kan være alt i alle, står der i 1.Kor.15:28.
Der står i Hebræerbrevet 1, at Gud selv talte til os gennem Kristus, sin Søn, ved hvem Han skabte hele verden. Og Han er Guds herligheds afglans og Hans væsens udtrykte billede og bærer alt med sit mægtige ord. Gud Fader kalder sin Søn **Gud** i vers 8:
"Din trone, o Gud! står i evighed fast, og retfærds stav er din kongestav."
Det er ikke så underligt, at tusinder fulgte Ham og troede på, hvad Han sagde. Det er heller ikke så underligt, at Djævelen og alle hans håndlangere skælvede og rasede, når de så og hørte Ham. De slog Ham ihjel, men fordi Han var Gud, kunne døden ikke holde Ham, men Han opstod på den tredie dag.

Å, hvor det jubler i mit hjerte! Han er min, og jeg er Hans af bare nåde.
Vi var uden Gud og uden håb i verden. Vi var som mennesker "forældreløse", og vi kunne ikke længere tillade os at kalde Gud vor Far, fordi synden skilte os fra Gud.
Men Jesus tog sig af os. Halleluja! Vi, som var langt borte fra Gud, er kommet nær til på grund af Jesu blod. Vi blev Guds sønner og døtre i samme øjeblik,

vi bekendte vor tro på Jesus Kristus (Johs.1:12).
Når vi er kommet til tro på Jesus, bor Han ved troen i vore hjerter. Han har besluttet, at vi gennem vor tro på Ham skal blive ført frem for Guds trone som hellige, rene mennesker, der vil elske og tjene Ham i al evighed. I Kristus er vi en udvalgt slægt, et kongeligt præsteskab. Vi tilhører ikke længere denne verden, men er himmelborgere. Hele vort synderegister er slettet ud, og vi er frie og glade i troen på Jesus. Som Ester havde fuld tillid til Mordokaj og hans beslutninger, kommer vi ved troen på Jesus ind i en hvile, hvor vi ved, at det, Han fører os igennem, er godt for os. Vi ønsker blot at gøre Hans vilje og være underordnet Ham i ydmyghed og kærlighed.

Hadassa betyder myrte.
Ester betyder stjerne eller hemmelig.

Da det hebraiske sprog ikke har nogen vokaler, og man selv indsætter de vokaler, man mener passer i de ord eller navne, man læser, kan et navn have flere forskellige betydninger.
Men uanset hvilke af disse navne vi tænker på i forbindelse med sammenligningen mellem Ester og Guds menighed, så passer det, at vi må være som myrter, der er tegnet på uskyld og renhed.
Er vi ligesom Ester med til at redde mennesker

gennem forbøn og tjeneste, står der i Daniel bog 12:3, at vi skal være som stjerner:
"De forstandige skal stråle som himmelhvælvingens glans, og de, der førte de mange til retfærdighed, skal lyse som stjerner evigt og altid."
Paulus taler flere steder om, at det i alle tider og slægter har været en hemmelighed, hvad Gud ville åbenbare for sine hellige i den nådens tid, vi nu lever i: Kristus i os, herlighedens håb(Kol.1:26-27).
Han siger også i Ef.5:22-33, at hele den undervisning, han giver menigheden om kvindens og mandens forhold til hinanden i et ægteskab, indeholder en dybere hemmelighed: Forholdet mellem Kristus og Hans menighed.
I Ef.3:4-6 siger han, at det er Kristi hemmelighed, som ikke har været kundgjort for tidligere slægter, men som nu bliver åbenbaret ved Helligånden, at også hedningerne er medarvinger og medindlemmede i Kristi legeme og meddelagtige i Guds forjættelser.

Verden forstår det ikke. For dem er dette dårskab, men for os, som tror, er det en vidunderlig hemmelighed.

3. Kapitel

Skønhedsplejen

Da Ester var blevet bragt til kongens hus og stillet under opsyn af Hegaj, som vogtede kvinderne, begyndte en meget vigtig fase i hendes liv. Hun skulle gennemgå den skønhedspleje, der skulle forvandle den lille jødepige, som sikkert så ud som mange andre almindelige piger, til en smuk, attråværdig dronning.
Opsynsmanden Hegaj syntes godt om Ester, og hun vandt hans yndest, så han lod så hurtigt som muligt skønhedsplejen foretage på hende.
De tolv måneders skønhedspleje bestod af behandlinger med mange forskellige stoffer: Myrraolie, vellugtende stoffer og andre skønhedsmidler, som brugtes af kvinder.
Det var sikkert ofte svært for Ester at gennemgå de forskellige behandlinger, men vi hører intet om, at hun beklagede sig eller søgte udenom.
Der står i Kap.2:11, om Mordokaj, at han ikke glemte Ester under hele denne proces:

"Og Mordokaj gik dag efter dag frem og tilbage foran fruerstuens gård for at få at vide, hvorledes Ester havde det, og hvorledes det gik hende."

Hele denne beretning ligner et billede af hele den proces, vi som kristne gennemgår, efter at vi har overgivet vore liv til Gud og besluttet helt og holdent at ville gøre det, Jesus siger, vi skal gøre.
Når vi lige er kommet til tro, har de fleste en meget lys og let tid, hvor man får mange herlige oplevelser med Jesus og får mange velsignede bønnesvar.
Men når Helligånden ser, at vi ønsker at leve i et inderligt samfund med Gud, koste hvad det vil, så **lader Han hurtigt skønhedsplejen foretage på os.**
Som tiden går, begynder vi at få modgang og prøvelser. Når vi næsten ikke kan tage mere modgang, får vi en tid med lidt medgang og mærker rigtig Guds nærhed, og vi fryder og glæder os i Ham.
Men snart kommer andre svære ting ind på vores vej. Vi kan ikke forstå, at Gud tillader den slags ting, og vi begynder måske at tvivle på, om vi i det hele taget er frelst, eller om Gud mon elsker os, som Hans ord siger.
Kære ven, jeg har fundet ud af, at alt, hvad vi møder, efter at vi har overgivet os helt til Herren, er en "skønhedskur", Gud tillader kommer over vore liv.

Vi er som Ester nogle ganske almindelige små, svage mennesker, der er blevet født på ny, og Helligånden, vor opsynsmand og hjælper, lader forskellige ting ske, som tvinger os nærmere ind til Jesus. Vi lærer at læse Guds ord og bede, ja, råbe til Ham, og denne

proces gør os smukkere!
Jeg har lagt mærke til mange kristne menneskers udvikling. De kan være ret intetsigende, lige når de bliver frelst, men eftersom tiden går, og de kommer igennem en del prøvelser, sker der en forvandling med dem. De modnes og bliver smukkere og smukkere. Hele deres udstråling vidner om Guds fred og glæde i hjertet.
Kristne i Afrika og Danmark, U.S.A. og Rusland, ja overalt på jorden, oplever den samme skole. Jeg har selv været igennem mange prøvelser i de mange år, jeg har været en kristen, og jeg håber, jeg er blevet smukkere for Herren igennem alt, hvad jeg har oplevet!
Gud tillader, at der kommer prøvelser på vor vej, for at vi gennem disse skal komme til at ligne Jesus! Lad os læse, hvad Jakobs brev siger i Kap.1:2-4:

"Mine brødre, I skal regne det for lutter glæde, når I kommer ind i mange slags prøvelser. I ved jo, at når jeres tro prøves, virker det **udholdenhed**; og udholdenhed skal føre til **fuldkommen gerning**, så I kan være **fuldkomne og helstøbte og ikke stå tilbage i noget**."
Tænk, at Helligånden vil bruge alt, hvad vi møder, til at gøre os fuldkomne og helstøbte! Jeg elsker denne sætning. Vi kan ikke gøre os bedre selv, men Han kan, og Han bruger vore omstændigheder som

"skønhedsmidler". I 1.Peter 1 står der om den vidunderlige udvælgelse, vi har fået i Kristus, og hvad der venter os i Himlene. Og i vers 6-7 står der: "Da skal I fryde jer, selv om I nu først en liden stund, om så skal være, bedrøves i mange slags prøvelser, for at jeres prøvede tro, som er langt mere værd end det forgængelige guld, der dog prøves ved ild - må vise sig at blive til pris og herlighed og ære, når Jesus Kristus åbenbares."
Jeg mødte under et af møderne ved sommerstævnet i Brande i år en kristen søster, som jeg blev meget glad for at se. Jeg hørte for længe siden, at hun skulle opereres for kræft og var meget syg. Så jeg var ikke sikker på, om hun levede endnu. Men så var hun der på stævnet og havde overstået en meget svær tid. Hvor hun strålede! Jeg kunne se, hvordan Helligånden havde brugt den svære tid i hendes liv og vendt det svære til velsignelse. Hun kom hen til mig, efter at jeg havde talt om Esters bog, og hun fortalte, hvordan Gud havde velsignet og styrket hende gennem de mange svære dage og måneder.

Mange af de ting, vi møder, kan være uforståelige for os, og mange af vore prøvelser er vi eller andre mennesker måske skyld i. Djævelen prøver på alle måder at få os til at give op og tvivle. Men hvis vi hviler i, at Herren aldrig svigter, og Han vender alt til gode for dem, der elsker Ham, så vil vi opleve at gå

sejrende igennem. Vi suger vores kraft fra Helligånden og Ordet. Efter endt "behandling" stråler vi endnu mere end før.

Mordokaj gik frem og tilbage dag efter dag og spurgte efter Esters befindende.
Vi må aldrig glemme, at Jesus er med os alle dage, indtil verdens ende, når vi er Hans disciple (Matt.28:20).
Jesus holdt en lang afskedstale til sine disciple i Johs. kap. 14, 15 og 16, og i kap.17 beder Han inderligt til Gud for dem. Der står så vidunderligt i Johs.14:18:
"Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; **jeg kommer til jer**."
Vi har Helligånden som vor evige ledsager, hjælper og vejleder, og Jesus selv kommer til os. Vi kan ikke se Ham med det menneskelige øje, men Han er der. I samme kapitel, vers 23 siger Jesus noget, som altid har overvældet mig og gjort mig tryg og usigelig glad:

"Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, **og vi skal komme til ham og tage bolig hos ham**."
Lad os holde fast ved Ordet og elske Gud, så vil både Faderen, Sønnen og Helligånden være hos os. Ja, de vil bo hos os. Er det ikke vidunderligt og godt at vide? Jesus går til stadighed ved vor side for at se,

hvordan vi har det, og Han går i forbøn for os hos Faderen.
Helligånden føler med os i alt, hvad vi oplever, tænker og siger, og Han går i forbøn for os med uudsigelige sukke. Jo mere vi, på trods af omstændighederne, er sammen med Herren, virker "skønhedsplejen", så vi forvandles til det samme billede som Han.
"Og alle vi, som med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl, forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed, eftersom det kommer fra Åndens Herre" (2.Kor.3:18).
Vi erkender, at det ikke længere er os, der lever, men Kristus lever i os. (Gal.2:20)
Gud har bestemt os til at blive Hans Søns billede lige (Rom.8:29).
Jo mere vi er villige til at lade os forvandle gennem en fornyelse af vort sind, jo mere vil vi lære Guds vilje at kende: det gode, velbehagelige og fuldkomne (Rom.12:2).
Er Gud ikke god?
Han har vist os en vej tilbage til sin herlighed og længes inderligt efter os.

Jeg vil gerne understrege, hvor vigtigt det er for os med Helligåndens skønhedspleje. For det er forvandlingen af vort sind, der skal gøre os skikkede til at blive Kongens brud. Jeg tror, at alle, der

påkalder Herrens navn, skal blive frelst. Men jeg tror samtidig, at der er en udvalgt skare, der uden at kny, har bøjet sig under Helligåndens pleje og er gået igennem ydmygelser, prøvelser og vanskeligheder uden at svigte Herren. De er villige til alt for at være Kongens brud.

Guds ord taler igen og igen til os kristne om at aflægge det gamle menneske, den gamle syndige natur, og iklæde os det nye menneske, Guds-mennesket (Ef.4:22-24).

Vi må døde vore egne lyster og leve for Gud. Han vil forvandle os.

"Derfor taber vi ikke modet; **tværtimod**, selv om også vort ydre menneske går til grunde, fornyes dog vort indre menneske dag for dag. Thi vor trængsel, der er stakket og let, virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os, som ikke har blikket rettet mod de synlige ting, men mod de usynlige; thi de synlige varer kun til en tid, de usynlige varer evigt" (2.Kor.4:16-18).

4. Kapitel

Hegajs overraskelser

Det var ikke bare svære ting i forbindelse med skønhedsplejen, der blev Ester til del.
Hun fik nogle meget glædelige overraskelser:
1.
Hegaj sørgede for, at hun fik **den helt rigtige kost**. Den var sikkert ekstra nærende og sund, så hun i løbet af det år, behandlingen varede, fik en sund og stærk krop.
2.
Hun fik stillet **syv udsete piger fra kongens hus** til sin rådighed. Hvilken forandring i Esters liv! Hun blev allerede behandlet kongeligt og oplevede ære og agtelse fra alle andre i kongens palads.
3.
Og sidst men ikke mindst fik hun sammen med sine tjenende piger lov at flytte ind **i den bedste del af fruerstuen**.

Når så Ester skulle træde frem for kongen, gav man hende alt, hvad hun bad om, med fra fruerstuen til kongens hus.

I Kap 2:15 bliver vi igen mindet om, at det var Mordokaj, der havde taget Ester i datters sted, og der

står, at da Ester skulle gå ind til kongen, krævede hun ikke andet, end hvad Hegaj, den kongelige hofmand, som vogtede kvinderne, rådede hende til. **Og Ester vandt yndest hos alle, som så hende**.

Alt dette er skrevet ned og fortalt os, for at vi skal tage ved lære af det. Og hvad kan vi så lære af dette? For mig har dette afsnit været en usigelig opmuntring, og når jeg tænker på alt det, jeg har fået ved troen på Jesus som min frelser, må jeg være meget taknemmelig og prise Gud.
Gud ikke bare kalder os til at komme tæt ind til Hans hjerte igen, men Han udruster os også ved Helligånden med alt, hvad vi har brug for, mens vi venter på den store dag, hvor vi skal se Ham, som Han er.
1.
Helligånden sørger for, vi får **den rette åndelige kost,** så vi kan vokse en sund åndelig vækst. Man kan læse Guds ord og prøve at forstå det med forstanden, men man får ikke ret meget ud af det. Når vi derimod beder Helligånden om hjælp til at læse Ordet, bliver det sand kost for vort åndelige liv. Dag for dag bliver vi opbygget på vor højhellige tro, så vi bliver faste og urokkelige i vort liv med Gud. Denne styrke smitter af på vort sjælsliv, så vor vilje, vore tanker og vore følelser også bliver sunde og føjer sig efter Guds vilje. "Vor mad" bliver at gøre Guds vilje,

sådan som også Jesus gjorde. Vi arbejder ikke bare for den mad, som forgår, men for den mad som varer og giver evigt liv (Johs.6:27).
Jesus sagde selv i Johs.6:63:
"Det er Ånden, som gør levende, kødet gavner intet; de ord, som jeg har talt til jer, er ånd og er liv."
Og den rette kost i rette tid vil ved Helligåndens kraft virke helt ud i vore dødelige legemer, så vi får det bedre og bedre på alle måder. Denne mad bevirker, at vi bliver eet med Faderen og Sønnen, og vi får derigennem evigt liv. Jesus sagde, at Han var og er Livets brød. Han vil mætte os og tilfredsstille vore behov. Lad os være dybt taknemmelige for dette.
2.
"De syv piger" vi får stillet til vor rådighed og hjælp er for mig et billede på **Guds syv ånder**, som er sendt ud over jorden fra Guds trone. Der står en herlig profeti om Jesus i Esajas 11:1-5, og der står om Guds syv Ånder, som hvilede over Ham:

Herrens Ånd, visdoms Ånd, forstands Ånd, råds Ånd, styrkes Ånd, Herrens kundskabs Ånd og frygts Ånd.
Der står en kærlig hilsen til os fra de syv Ånder, som er foran Guds trone, i Åb.1:4:
"-nåde være med eder og fred fra ham, som er, og som var, og som kommer, og fra de syv ånder, som er foran hans trone, og fra Jesus Kristus, det troværdige vidne,-"

I Åb.3:1, hvor Jesus taler til menigheden i Sardes, står der:
"Dette siger han, som har Guds syv ånder og de syv stjerner."
Også i Åb.5:6 får vi et vidunderligt billede af Jesus som Lammet, der blev slagtet for at sone vore synder. "-det havde syv horn og syv øjne, det er Guds syv ånder, som er udsendt over hele jorden."
Når vi åbner vore hjerter for Jesus og Helligånden, får vi samtidig del i Guds syv ånder, som er en gave til os fra Gud, så vi kan leve et helligt og sundt kristenliv. I Es.61:1-3 står der også en herlig profeti om syv velsignede ting, som Jesus Kristus skulle gøre, når Herrens Ånd salvede Ham:
1.Bringe glædesbud til ydmyge,
2.give lægedom for sønderbrudte hjerter,
3.sætte fanger i frihed,
4.udgang for de bundne,
5.udråbe et nådeår fra Herren,
6.og en hævnens dag fra vor Gud
7.og trøste de sørgende.

Herrens Ånd ønsker at fylde os med de samme egenskaber og udruste os til at tjene den levende Gud. Lad os være taknemmelige for Guds syv ånder!
3.
Ester fik lov at flytte ind i den fornemste del af fruerstuen i kongens hus.

Vi har fået en endnu fornemmere plads ved troen på Jesus. Der står i Kol.1:12-13, at vi har fået del i de helliges arvelod i lyset, og Han har friet os ud af mørkets magt og **ført os over i sin elskede Søns rige**.
Da Kristus blev opvakt fra de døde, satte Gud Ham ved sin højre hånd i den himmelske verden, højt over alle magter og myndigheder og kræfter og herskere og hvert navn, der nævnes kan, ikke blot i denne verden, men også i den kommende (Ef.1:20-21).
Og der står videre i Ef.2:6:
"Ja, han har opvakt os med ham **og givet os plads med ham i den himmelske verden, i Kristus Jesus, for at han i de kommende tidsaldre kunne vise sin nådes overstrømmende rigdom ved godhed mod os i Kristus Jesus.**"
Føler du dig ikke rig?

Lad os prise og takke Gud for alt, hvad Han har skænket os i Jesus. Det kan være svært at huske, når vi står midt i hverdagens mange omstændigheder. Men lad os øve os i ved tro at indtage den plads, Jesus har givet os sammen med Ham i den himmelske verden. Når vi så går ind for Guds åsyn, har vi lov at tage alt det med, vi kan ønske os fra den plads, vi har fået sammen med Kristus. Vi er ofte tilbøjelige til at komme frem for Gud med alle vore sjælelige og egoistiske ønsker.

Der står om Ester, at hun ikke tog andet med ind til kongen, end det den kongelige hofmand rådede hende til. Lad os lytte mere og mere til Helligånden, når vi skal træde frem for Guds trone. Det, Han råder os til at sige og gøre, det er det bedste for os. Når vi kommer frem for Gud, er vore hoveder og hjerter ofte fyldt af vore egne ønsker og begæringer. Vi har ofte tvivl og spørgsmål, som gør os nedtrykte. Men hvis vi bliver helt stille og beder Helligånden om at fylde os og lede os, inden vi skal ind for Gud, vil Han råde os, så vi beder ret. Vi beder i Jesu navn efter Hans vilje.

Der står en lille sætning om Ester i slutningen af Kap 2:15, som vi skal lægge mærke til:
"Og Ester vandt yndest hos alle, som så hende."

Ester havde været så længe i Mordokajs hus, at hun ydmygede sig helt og ubetinget under hans autoritet. Derefter havde hun været tolv måneder under Hegajs intense opfostring og påvirkning, så hele hendes væsen og udstråling tiltalte alle, der mødte hende. Hvilket dejligt vidnesbyrd at få! Skønhedsplejen havde ikke blot gjort hende smuk i det ydre, men hendes væsen var også tiltalende og gjorde, at alle syntes om hende. Historien siger, at Ester var blandt de smukkeste kvinder i verden.

Denne beretning vækker en længsel i mig efter at være så meget sammen med Jesus, at Hans skønhed og kærlighed må smitte af på mig. Du ved, at du kommer til at ligne dem, du omgås, om ikke i det ydre så i din måde at være på. Derfor er det vigtigt, vi hele tiden omgås Jesus gennem Ordet og bønnen.
Dernæst er det meget vigtigt for os, som ønsker at være Kongens brud, at vi går ind i Helligåndens skole og opfostring. Han danner os og former os efter Guds vilje. Jeg har fået en stærk længsel efter at studere mere om Helligånden den sidste tid. Han er jo Guds egen Ånd, som er kommet til os direkte fra Guds eget hjerte. Gennem Ham kommer Jesus til os, og Ånden åbner Ordet for os og minder os om alt, hvad Jesus har sagt. Jeg tror, vi vinder yndest hos "hele folket", jo mere vi bliver ledet af Helligånden og tager ved lære af Ham.

Der står om profeten Samuel, som levede hele sit liv efter Guds vilje og talte alt, hvad Gud lagde ham på hjerte at sige, at han stadig gik frem i yndest både hos Herren og mennesker (1.Sam.2:26).
Der står også om vor frelser, Jesus, at han gik frem i yndest hos både Gud og mennesker (Luk.2:52).
Dem, der ville dræbe Jesus, var de få, der var styret af mørkets magter, men de store folkeskarer elskede at lytte til Jesus og fulgte Ham overalt.
Vi læser også om, at de første kristne havde yndest

hos hele folket (Ap.G.2:47).
Det største af alt må være at have Guds yndest! Gud vredes på dem, der står Ham imod og følger den ondes råd, men Han elsker dem, der lytter til Hans ord og elsker Ham.
"Som brøl af en løve er kongens vrede, **som dug på græs er hans gunst.**"
Hvordan vinder man yndest hos Gud og mennesker? Der står i Ordspr.13:15, at "God forstand vinder yndest". Vi må altså fyldes af visdoms Ånd og kundskabs Ånd fra Gud selv, så bliver vi forvandlede. Vi bliver en liflig duft, en Kristi vellugt: "Men Gud ske tak, som altid fører os i sejrstog i Kristus og ved os alle vegne åbenbarer kundskaben om ham som en liflig duft! Thi en Kristi vellugt er vi for Gud blandt dem, der frelses - og blandt dem, der fortabes" (2.Kor.2:14-15).

5. Kapitel

Den store dag

Jeg bliver så fyldt med glæde, når jeg læser i kapitel 2 vers 16-18 om den store dag, der endelig oprandt, hvor **Ester blev hentet** til kong Ahasverus i hans kongelige palads. Det var i kongens syvende regeringsår.
"Og kongen fik Ester kærere end alle de andre kvinder, og hun vandt hans yndest og gunst mere end alle de andre jomfruer. **Og han satte et kongeligt diadem på hendes hoved og gjorde hende til dronning i Vasjtis sted.**"

For mig er disse ord profetiske og fortæller os om den store dag, da alle vi, som tror på Jesus og har tilladt Helligånden at virke i vore liv og fylde os med kærlighed og hengivenhed for Jesus Kristus, **bliver hentet hjem til Ham, kongernes Konge og herrernes Herre i Hans kongelige palads!** Det bliver en stor og herlig dag for os, som tror på Kristus, men det bliver en endnu større dag for Gud, tror jeg. For da vil Han have nået sit mål: At få en skare af mennesker, der frivilligt elsker og tilbeder Ham,- en flok af dyrekøbte sjæle, der var villige til at gennemgå alle prøvelser og vanskeligheder for at holde fast ved Hans ord og ikke fornægte Hans navn.

Vi hørte netop i dag i pressen om, hvordan de kristne i Sudan kæmper for at bevare deres tro og frihed, men den muslimske regering står hårdt fast på, at landet skal være muslimsk, og stat og religion er en og samme ting. Lederne i landet siger: "Vi klarer os bedre med krig end med forhandlinger!"
Tusinder sudanesere og tusinder, ja, millioner af kristne ud over verden har betalt med deres liv for at holde fast ved Jesus Kristus som frelser og Herre. Der står om dem i Åbenbaringsbogen 7:9-17, hvordan Herren vil tage sig af dem på en ganske særlig måde:
"Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand, og `Gud skal tørre hver tåre` af deres øjne."

Elskede ven! Hver dag, mens jeg i denne tid tænker på Esters bog og skriver alt det ned, jeg får under bøn, så tænker jeg på Kristi menighed. Jeg vil så gerne minde mig selv og os alle om den dag, hvor basunen lyder og kalder os hjem til herligheden. Det bliver en vidunderlig dag, og jeg beder meget om, at denne lille bog må give nyt mod og tro til mange. Uanset hvad du møder af modgang, vil Helligånden bruge det til at gøre dig smukkere for din himmelske brudgom. Og Herren siger i dag til dig i Åb.3:8 og 10-12:
"Jeg kender dine gerninger. Se, jeg har stillet dig

foran en åben dør, som ingen kan lukke; thi vel er din kraft kun liden, men du har holdt fast ved mit ord og ikke fornægtet mit navn.--- Fordi du har holdt fast ved mit bud om udholdenhed, **vil jeg også holde dig fast og fri dig ud af den prøvelsens stund, som skal komme over hele jorderige** for at prøve dem, der bor på jorden. Jeg kommer snart! Hold fast ved det, du har, for at ingen skal tage din sejrskrans." (Og så kommer de herlige ord, der fortæller dig, at du er en brud, der er elsket af din brudgom):
"Den, der sejrer, ham vil jeg gøre til en søjle i min Guds tempel, og han skal aldrig mere komme bort derfra; og jeg vil skrive på ham **min Guds navn** og **navnet på min Guds stad, det ny Jerusalem**, der kommer ned fra Himmelen fra min Gud, og også **mit eget nye navn.**"
Har du åndelige ører at høre med, så vil du fryde dig og gøre dig rede.

Da dronning Vasjti blev bedt om at komme, da kongen kaldte på hende, var det den syvende festdag, hvor kongen ville afslutte sin vældige fest med at vise sin smukke dronning frem. Men, som vi læste, kom hun ikke.
Da Ester blev hentet ind til kongen, var det i kongens **syvende regeringsår.**
Gud har nu arbejdet i snart "6 dage" = 6 tusinde år for at gøre alt færdigt til den store dag, det 7.

regeringsår", hvor Han skal være eet med sin elskede menighed.
6 tusinde år har Guds frelsesplan med verden varet, og snart, snart er alting klart til, at vi bliver hentet hjem til de himmelske boliger, hvor Jesus har beredt os en plads. Han vil, at vi skal være der, hvor Han er. Der bliver da en fest i Himmelen, som ikke kan forklares. Intet øje har set, og intet øre har hørt, og det er aldrig opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker Ham. Da er alt det kødelige forsvundet, og vi skal få lov at opleve en ubrydelig, åndelig enhed med Gud, vor Fader og med Hans Søn, Jesus Kristus, som vi vil prise Ham for i evighedernes evigheder.
Her vandrer vi i tro, men der skal vi opleve at se Ham, som Han er og opleve Gud i al Hans stråleglans. Her gør vi nogle gerninger i tro uden at have set. Og dem, som tror, skal se Guds herlighed.

Jeg føler for mit eget vedkommende, og også, når jeg ser andre kristne, at Romerne 6 er et vielsesritual mellem os og Gud: Da vi overgav os til Gud ved troen på Kristus, sagde vi **Ja** til at dø fra vort eget og sammenvokse med Kristus i Hans død. Vi sagde **Ja** til at blive begravet med Ham i dåben til døden, og vi sagde **Ja** til at stå op og leve Hans opstandelsesliv som helt nye skabninger. Vi blev ved tro så fuldstændig eet med Ham, at Ordet siger, at vi er

”sammenvoksede” med Ham.
"Således skal også I regne jer selv for døde fra synden og levende for Gud i Kristus Jesus.--- Stil jer selv til rådighed for Gud som dem, der fra døde er blevet levende, og jeres lemmer til rådighed for Gud som retfærdigheds redskaber"(6:11-13).
"-således skal I nu stille jeres lemmer som trælle til rådighed for retfærdigheden, så det fører til helliggørelse" (6:19).
"Men nu, da I er blevet frigjort fra synden og er blevet trælle under Gud, har I den frugt, at I helliggøres, og det ender med evigt liv; thi syndens løn er døden, men Guds nådegave er evigt liv i Kristus Jesus, vor Herre" (6:22-23).
Vi er blevet viet,- helliget til at være Hans!

Da kongen havde fået Ester kærere end alle de andre jomfruer, **satte han et kongeligt diadem på hendes hoved og gjorde hende til dronning i Vasjtis sted.**

Når vi kommer hjem til vor himmelske konges palads, skal vi få lov at opleve Guds store, rige kærlighed på en vidunderlig måde, og **Han vil iklæde os sin himmelske herlighed i stedet for den herlighed, Adam blev frataget i Edens have.** Jesus har allerede givet sin herlighed til os, som er Hans disciple, her på jorden ifølge Johs.17:22-23, og Han har gennem sit ord fortalt os, at vi er elsket ligeså højt

af Gud, som Han selv er af Gud, vor himmelske Fader.
Men når vi kommer hjem til Gud i Himmelen, går det ord i sandhed i opfyldelse, at vi går fra herlighed til herlighed. Da skal vi stråle som himmellys af det smukke "diadem", Gud selv vil smykke os med. **Vi skal da være fuldkomment eet med Ham!**

Da Ester havde fået det kongelige diadem på og var blevet gjort til dronning, står der i vers 18, at kongen gjorde et stort gæstebud for alle sine fyrster og folk til ære for Ester, og han eftergav straf i sine lande og uddelte gaver, som det sømmede sig for en konge.
Når Gud har holdt bryllupsfest med sit elskede, udvalgte folk i Himmelen, som vi læser de herlige ord om det i Åb.19:1-10, skal Jesus Kristus stige ned på Oliebjerget sammen med sine hellige (Zak.14:3-5) (Åb.19:11-21).

Han skal kæmpe på Israels bjerge mod alle sine fjender, mod dyret og den falske profet. Disse to sidste skal begge kastes i ildsøen, som brænder med svovl. Derefter står der i Åb.20, at Djævelen skal bindes for tusinde år, og Jesus Kristus skal regere og bringe fred på jorden.
Jeg tror, det bliver et helt vidunderligt "efterbryllup"! Da skal vi regere sammen med Kristus. Fanger skal blive sat fri, straf skal eftergives til alle dem, der er

blevet uretfærdigt behandlet, og der skal blive delt gaver ud. De fattige skal få gode gaver og få lov at fryde sig over at have Kristus på tronen. Det bliver et retfærdigt og fuldkomment regime.

Der står til slut i kapitel 2 i Esters bog, at efter den storslåede fest i kongens palads var der nogle, der ville forbryde sig mod kongen. Men Mordokaj afslørede dem, så de blev hængt.
Der står om tiden efter Tusindårsriget, hvor mennesker har oplevet Guds godhed og almagt, at der stadig vil være onde mennesker, som kæmper imod Gud og vil overtage magten.
Djævelen bliver løsladt en tid og går ud for at forføre menneskene igen. De troløse, Guds modstandere, vil følge ham. Men de vil blive afsløret af Herren selv og få deres straf.

De uretfærdige vil blive ved at øve uretfærdighed, og de urene vil blive ved at leve i urenhed.
Ild falder ned fra Himmelen fra Gud og fortærer dem. Djævelen, som har forført dem, bliver kastet i ild- og svovlsøen, hvor dyret og den falske profet er.

Mange spørger os om endetiden. Læs Åb.17. kapitel, ja, helt til kapitel 22, og du vil se, Ordet giver os klar besked. Når Djævelen er tilintetgjort, vil Gud selv på sin store, hvide trone komme til syne.

"For hans åsyn flyede jorden og himmelen, og der fandtes ikke nogen plads for dem. Og jeg så de døde, store og små, stå foran tronen, og bøger blev åbnet; og endnu en bog blev åbnet: livets bog; og de døde blev dømt ud fra det, der stod skrevet i bøgerne, efter deres gerninger.--- Og hvis nogen ikke fandtes indskrevet i livets bog, blev han kastet i ildsøen" (Åb.20:11-12 og 15).
Glæd dig over, at du lever i nådens tid, hvor du ved troen på Jesus Kristus får dit navn indskrevet i livets bog! Derefter er der intet, der kan skille dig fra Guds kærlighed i Kristus Jesus.

"Hvem vil kunne skille os fra Kristi kærlighed? Trængsel eller angst eller forfølgelse eller sult eller nøgenhed eller fare eller sværd? - Jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller åndemagter eller noget nuværende eller noget tilkommende eller kræfter eller det høje eller det dybe eller nogen anden skabning vil kunne skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre" (Rom.8:35 og 38-39).
Halleluja! Ære og pris til Gud, den Almægtige. Han er mægtig til at bevare os i sin favn.

Der står fortalt i Åb.21:9-11 om bruden, Lammets hustru. Du og jeg er med der, kære troende ven. Herren er stolt over os, når Han viser os frem for alle sine fyrster og ledere:

"Kom, så skal jeg vise dig bruden, Lammets hustru. Og han førte mig i ånden op på et stort og højt bjerg og viste mig den hellige stad, Jerusalem, som kom ned fra Himmelen fra Gud, **med Guds herlighed i eje. Den funklede som den dyreste ædelsten, som krystalklar jaspis.**"

"Og intet urent skal nogen sinde komme ind i den, ej heller nogen, som øver vedderstyggelighed og løgn; **kun de, der står skrevet i Lammets bog, som er livets bog**" (21:27).

6. Kapitel

Anklageren Haman

Selv om vi fryder os ved tanken om alle de himmelske herligheder og over alt, hvad der venter os der, må vi dog erkende, at vi ikke er i Himmelen endnu, men stadig skal leve dagliglivet som mennesker "med begge ben på jorden". Alle vi, som ønsker at leve for Jesus og gøre Guds vilje, må også erkende, at vi har en fjende. Djævelen står os imod og bekæmper alt, hvad der har med sand gudsdyrkelse at gøre.
Man taler meget om åndelig krigsførelse, og jeg har lært meget om dette emne ved at læse Esters bog.

I Esters bog 3. kapitel læser vi om Haman, som for mig er et tydeligt billede på Satan.

Haman havde fået overdraget en meget høj stilling hos kongen, og han blev hædret og givet forsæde blandt alle fyrsterne, som var hos kongen. Han kunne dog ikke tåle denne ære, men blev hovmodig. Alle skulle falde på knæ og kaste sig til jorden for ham. Men da jøden Mordokaj hverken ville bøje knæ eller kaste sig til jorden for ham, blev Haman så vred, at han besluttede sig for at udrydde Mordokaj.
Da han fik at vide, at Mordokaj var jøde, ville han

også udrydde hele det jødiske folk, som var i riget, blot fordi de var jøder og Mordokajs folk. Haman fandt hurtigt en anledning til at anklage jøderne for kongen. Han sagde:
"Der findes et folk, som bor spredt og lever for sig selv iblandt folkene i alle dit riges dele; deres love er anderledes end alle andre folks, og kongens love holder de ikke. Derfor er det ikke kongen værdigt at lade dem være i fred. Hvis kongen synes, lad der så udgå skriftlig befaling til at udrydde dem" (3:8).
Haman ville derefter overtage al jødernes ejendom. Og kongen tillod, at Haman fik lov at begynde på udførelsen af sine onde planer.

Vi læser om Satan, at han engang havde plads i Himmelen, men blev på grund af sit hovmod nedstyrtet fra sin høje stilling sammen med sine engle (Luk.10:18) (Åb.12:9) (Es.14:4-23).
Efter at Satan er nedstyrtet til jorden, er hele verden i den Ondes vold (1. Johs.5:19).
Han er blevet denne verdens gud (2. Kor.4:4).

Der er vist ingen af os, der er i tvivl om dette, når vi ser verden omkring os i dag. Antikrists ånd råder i hele verden, og det er kun Jesu Kristi brud, der ved Helligånden holder igen, så ondskaben ikke får frit løb. Man kan spørge sig selv:
"Hvorfor tillader Gud alt det onde? Hvorfor fik

slangen lov at bedrage Eva og Adam? Hvorfor skulle Daniel i løvekulen, og hvorfor skulle Jesus dø så frygtelig en død? Hvorfor er der så meget ondt i verden i dag? Hvorfor forhindrer Gud ikke alt dette?"
Vi kender ikke Guds tanker, men vi ser gennem Skriften, at det var gennem lidelser og stærke trosprøver, at det sande virkelig kom frem. Satan begærede at prøve Job hårdt og vedholdende, og Gud tillod det. Igennem Jobs lidelser blev Gud herliggjort, og Job blev en stærk troskæmpe.
Jesu disciple endte deres liv ved korsfæstelse og svære prøvelser, men vi hører, at de følte det som en ære.
Når vi læser Hebræerbrevet 11, ser vi, at det var mennesker, der var gennem utroligt svære kriser, der blev de troskæmper, der i dag er eksempler for os.
I Afrika, hvor vi lever, og hvor der er så megen lidelse og nød, er der millioner flere brændende, oprigtige kristne, end vi har i den vestlige verden, hvor vi har mange goder og velstand, og hvor vi de fleste steder er skånet for krige og forfølgelser.

Når vi beder for vort fædreland, Danmark, med stor nød for det danske folks frelse, kan man til tider tænke på, om det virkelig er nødvendigt for Gud at sende svære tider over vort land, så mennesker begynder at omvende sig og råbe til Gud om frelse.
Som vi har gennemgået i de første kapitler, er det

gennem prøvelser, vi bliver helstøbte og fuldkomne i al god gerning. For Gud er den korte tid, vi lever her, som et lille sekund i Hans evigheds tidsregning, og gennem vort korte jordeliv fremelskes vi til at blive sande tilbedere, der tilbeder Gud i ånd og sandhed. Vore motiver og menneskelige karakter kommer frem gennem prøvelser, og når vi omvender os og overgiver os til Herren i modgangstider, danner Han vor karakter, så vi kommer til at ligne Ham og bliver modne og stærke i troen.

Igennem de mange år vi har tjent Herren, har vi været igennem utroligt mange prøvelser. Da vi havde besluttet at adlyde Guds kald til at rejse til Afrika som missionærer, begyndte modstanden og kampen for at få os til at blive hjemme. Da vi så trodsede alt dette og alligevel rejste ud, oplevede vi fire meget svære år. Da vi skulle hjem efter denne første periode, var vi enige om, at vi havde gjort, hvad vi skulle i Afrika. Vi orkede ikke mere! Mange gange tænkte vi på, om vi havde gjort noget forkert, siden der var en sådan kamp hele tiden. Men Gud stadfæstede for os, at vi var på ret vej.

Der gik kun tre måneder, efter vi kom hjem til Danmark, så var vi klar til at rejse ud igen. Kærligheden til Gud og afrikanerne tvang os af sted. Og Gud lovede os gennem et ord fra Ham, at vi ikke

skulle komme igennem de samme prøvelser en gang til.
Det kom vi heller ikke. Men efter kort tid i anden periode kom der nye prøvelser og kampe. Mennesker, vi havde stolet på af et oprigtigt hjerte, svigtede os. Alt det, vi havde "lænet os til" faldt fra os. Vi stod ofte helt alene og uden menneskeligt håb. Men Gud var os meget nær!
Vi lærte at kende Ham som vor bedste ven.
I mange år havde vi en utrolig svær kamp mod religiøse åndsmagter, der ville kvæle os og standse os i arbejdet. Men, Gud være lovet, vi kom igennem også dette, og vi lærte at afsløre disse falske magter. Vi lærte også, at det ikke er mennesker, vi kæmper imod, men den Onde selv, som ønsker at hindre Guds værk.
Som årene er gået, er der kommet nye svære ting, vi skulle igennem. Men nu ved vi, hvorfor Gud tillader det. Og vi kan prise Ham for alle prøvelserne, når vi tænker tilbage. Vi er kommet nærmere til Jesus og tjener Ham, uanset hvad mennesker siger og tænker. Vi ved, på hvem vi tror, og at Han, der kaldte os, er trofast. Jesus går i forbøn for os, og vi har sagt til Ham:

"Herre, uanset hvad der sker, **så vil vi og vort hus elske og tjene dig!**"
Jesus siger til Peter i Luk.22:31-32:

"Simon, Simon! se, Satan begærede jer for at sigte jer som hvede. Men jeg bad for dig, at din tro ikke må glippe."
Lad os huske på, at Jesus nat og dag går i forbøn for de hellige, og det vigtigste for Ham er, at vor tro ikke må svigte. Mon Han finder troen på jorden, når Han kommer? Det er nemlig vor tro, der overvinder den Onde og hele verden. Den sejrer over al modstand.
Lad os også huske det velsignede ord fra 1.Johs.4:4, at "Han, der er i jer, er større end han, der er i verden!" Halleluja!

Mordokaj nægtede at bøje knæ og kaste sig ned for Haman.

Vor frelser, Jesus Kristus, blev prøvet hårdt, mens Han vandrede i ørkenen. Djævelen prøvede alt for at få Jesus til at adlyde ham og falde ned og tilbede ham. Men Jesus nægtede at tilbede andre end Gud, og Ham alene. Det var Guds Helligånd, der sendte Jesus ud i ørkenen! Men Han sejrede og gik ud af ørkenen i Åndens kraft og gjorde Guds store gerninger. Derfor raser Djævelen. Han ønskede at udrydde Jesus, allerede da Han blev født i Betlehem. Og da Jesus er født af jødisk slægt, ønsker den Onde også at udrydde jøderne. Det har vi set gennem hele historien og vil komme til at se det i fremtiden. Men Gud kæmper for Israel. Der står i Åb. 12, at når Djævelen ser, at han

ikke kan besejre Israel, vil han vende sig imod os andre, der holder Guds bud og bevarer Jesu vidnesbyrd. Den, der holder ud indtil enden og sejrer, skal frelses og få livets sejrskrans og mange andre herlige forjættelser.
Tænk, om Jesus havde svigtet og var blevet svag i ørkenens prøvelser? Så var hele frelsesværket mislykket. Men Han sejrede. Og vi skal mere end sejre ved Ham!

Mordokaj hørte om Hamans onde planer:
Der var gået skrivelser ud med ilbud til alle dele af landet, at alle jøder skulle udryddes, både unge og gamle, børn og kvinder, og alle deres ejendele skulle prisgives.
"Da Mordokaj fik at vide alt, hvad der var sket, sønderrev han sine klæder, klædte sig i sæk og aske og gik ud i byen og udstødte høje veråb" (4:1).
Mordokaj kunne have resigneret og tænkt, at når befalingen var udgået, og kongen havde tilladt det, så var der ikke noget at gøre ved det. Men nøden for folket tvang ham til at gøre noget.

Den nød, Mordokaj følte, er for mig et billede af, hvad Jesus føler for os.
Da Gud havde skabt menneskene, og de blev ved at synde imod Ham og lade Djævelen drage dem længere og længere bort fra Ham, angrede Han, at

Han havde skabt dem, og det skar Ham i hjertet (1.Mos.6:6).
Der var dog een retfærdig mand på den tid, Noa, og for denne ene retfærdiges skyld lod Gud jorden bestå og menneskeheden fortsætte ud fra Noa og hans slægt.
Vi læser senere, at Gud var så træt af menneskenes synd og ulydighed, at Han igen tænkte på at udrydde dem, men da stillede Hans udvalgte mand, Moses, sig i gabet for Hans åsyn for at hindre Guds vrede i at tilintetgøre folket.
Inden Jesu fødsel var det mørkt og syndfuldt på jorden, og kun nogle få levede efter Ordet.
Men Gud elskede os så højt, at Han sendte sin Søn, Jesus Kristus, til jorden for at redde os. Enhver, der tror på Ham, skal blive frelst og have evigt liv. Jesus er menneskenes eneste og sidste håb for redning.
Da Jesus var i verden og oplevede, hvordan Djævelen havde forført menneskene og ønskede at dræbe, slagte og ødelægge Guds skabning, fik Han så stor en nød og smerte på sit hjerte for os, at Han udholdt at gå i døden for at bære hele verdens synd.

I Getsemane have udkæmpede Jesus den kamp, det var, at skulle bære al verdens urenhed, mord, utugt og al anden synd. Han bad, så Hans sved blev til blod. Men for vor skyld var Han villig til at gennemgå hele denne kamp.

Årsagen til, at den første Adam blev kastet bort fra Guds ansigt, nemlig synden, fjernede Jesus, da Han sonede synden ved at bære den op på korset. Enhver, der tror på, at Jesus har taget al synd bort ved sin død på korset, bliver i et nu forenet med Gud. Der er ikke længere noget, der skiller.

Den nød, Mordokaj følte for sit folk, ville han dele med Ester, og han ønskede, at Ester skulle gå i forbøn for folket hos kongen. Da Ester hørte de frygtelige nyheder, "grebes hun af heftig smerte", står der i vers 4. Og hun ville trøste Mordokaj og sendte klæder ud til ham, som han skulle tage på i stedet for sørgeklæderne. Meningen var sikkert god, men det var slet ikke, hvad Mordokaj ønskede.
Han sendte Esters sendebud tilbage med en afskrift af skrivelsen om, at alle jøder skulle udryddes, og pålagde hende, at **hun skulle gå i forbøn for folket hos kongen.**

Da Jesus i Matt.16 fortalte sine disciple om, at Han skulle til Jerusalem og lide meget ondt af de religiøse ledere, og at Han skulle dræbes, men opvækkes på den tredje dag, står der, at Peter tog Ham til side og begyndte at irettesætte Ham og sige:
"Gud bevare dig, Herre. Nej, sådan må det ingenlunde gå dig!"
Da blev Jesus meget vred og sagde til ham:

"Vig bag mig, Satan! du er mig til forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun, hvad menneskers er."
Peter mente det sikkert meget godt i sin menneskelige tankegang, men Satan brugte ham til at ville forhindre Jesus i at bære hele verdens synd. Guds vilje var, at Jesus skulle være det offer, der skulle bære verdens synd og forene menneskene med Gud igen.
Jesus vil dele sin nød for verden med os, som har givet vore liv til Ham. Han vil, **vi skal gå i forbøn hos Kongen.**
Ester følte dyb smerte ved de dårlige nyheder, hun fik, men hun havde ikke tænkt på at gå i forbøn for sit folk. Vi kan også føle dyb smerte, når vi ser, hvordan synden tager overhånd i vort land og i hele verden. Vi kan spørge om, hvorfor Gud dog ikke gør noget, og vi kan fortvivle over, at der ikke sker flere undere og mirakler, så folk kan komme til tro på Gud. Ja, vi kan føle så megen smerte, at det ikke kan beskrives. Men det er ikke blot det, vi skal.
Jesus vil, vi skal bede.
Han siger det som en befaling, at vi skal bede Høstens Herre sende arbejdere ud til sin høst.

"Bed, og I skal få," siger Han.
Men ligesom Ester har vi mange pæne undskyldninger for ikke at gå ind i en

forbønstjeneste, der sætter mennesker fri af Djævelens tyranni.
For Ester kunne det betyde døden at gå ind til kongen og gå i forbøn for sit folk, for på den tid skulle enhver, der ukaldet gik ind for kongen, dø, med mindre kongen rakte sit gyldne scepter frem som et tegn på, at vedkommende var accepteret og frit kunne tale om, hvad der lå på hjertet.
Vi kommer ikke til at bøde med livet, fordi vi går ind for Guds trone og begynder at bede, men det koster alligevel noget. Der er ting, vi må give afkald på for at blive forbedere.
Det koster selvlivets død.
Det koster tid og kræfter.
Det koster, at du i Ordet lærer din stilling i Kristus at kende for at kunne få bønnesvar.
Det koster, at du fornægter dig selv og tager dit kors op og følger Kristus.
Da dør du i dig selv, men skal leve for Gud i al evighed!

7. Kapitel

Esters ansvar som dronning

Vi kan dele Esters bog op i to sektioner:
Fra kapitel 1 til kapitel 4 følger vi Esters personlighed. Vi ser, hvordan hun fra at være en lille, ukendt jødepige bliver en stærk personlighed. Vi følger hendes udvikling, alt imens hun lyder Mordokaj i alle ting og underordner sig Hegajs vejledning, indtil hun vinder kongens yndest og bliver hans elskede dronning. Man kan næsten føle, hvor godt hun har det som dronning og begynder at nyde sin stilling.
Men pludselig begynder en ny udvikling fra kapitel 4:12 og til slutningen af Esters bog.
Mordokaj deler sin nød for jødefolket med hende og lægger en dyb smerte på hendes hjerte.
Hun prøver at gøre sit bedste, men er bange for at involvere sig for meget af frygt for kongens reaktioner. I slutningen af kapitel 4 oplever vi, hvordan Mordokaj bruger sin autoritet som hendes redningsmand og befaler hende at gå i forbøn for folket ind for kongen.

Pludselig kan man føle, at Ester modnes og bliver voksen. Det selviske forsvinder ved den måde, Mordokaj taler til hende på. Han siger nogle ret hårde

ord til hende i vers 13-14:
"Tro ikke, at du alene af alle jøder skal undslippe, fordi du er i kongens hus! Nej, dersom du virkelig tier ved denne lejlighed, så kommer der andetstedsfra hjælp og redning til jøderne; men du og din slægt skal omkomme. Hvem ved, om det ikke netop er for sligt tilfældes skyld, at du er kommet til kongelig værdighed!"
Da vågnede Ester og tog sit ansvar op.
Hun bød, at alle jøder i Susan skulle holde faste for hende, og hun selv og hendes terner fastede også selv i tre døgn. Derefter ville hun gå ind til kongen. Hun sagde nogle ord i vers 16, som viser, at hun nu var sig sin stilling bevidst og var villig til at give sit liv for sit folk:
"-skal jeg omkomme, så lad mig da omkomme!"
Derefter gjorde Mordokaj, ganske som Ester havde pålagt ham.

Dette afsnit har talt utroligt meget til mig gennem mange år. Jeg beder om, at det må tale alvorligt til alle os, som er kommet til tro på Jesus Kristus, vor frelser og Herre. Har vi ikke let ved blot at nyde kristenlivet og glæde os over, at vi er blevet frelst ud af mørket og håbløsheden? Vi "læner os tilbage" og nyder det.
Vi kan dog med mellemrum føle en heftig smerte, når vi ser lidelserne omkring os. Vi føler, det er

frygteligt, at så mange er på vej mod fortabelsen. Vi beder lidt engang imellem, men mange af os er alligevel bange for at involvere os for meget. "Det er alligevel begrænset, hvad vi kan gøre," tænker vi, og "det koster vort liv!"
Men når vi læser om Jesu vandring sammen med sine disciple og hører Hans måde at tale til dem på, ligner Han ofte Mordokaj i sin nød for verden og i sin autoritet overfor sine sendebud.
Han befaler os at bede!
Han befaler os at elske,- endog vore fjender!
Han befaler os at gå ud i alverden og forkynde Ordet!
Jeg har følt i mit eget liv, at hvis ikke jeg gør det, Gud har kaldet mig til, sygner jeg hen og er ved at omkomme i mit åndelige liv. Væksten stopper. Velsignelserne stopper. Bl.a. har Gud kaldet mig til at skrive om alt det, Helligånden lægger på mit hjerte, og det arbejder i mig nat og dag, indtil jeg gør det, Han har sagt. Den kilde, jeg har i mit hjerte, som giver mig selv liv, stopper, når jeg stopper med at gøre Guds vilje. Jeg er sikker på, at jeg er "kommet til kongelig værdighed", fordi jeg skal være med til at redde andre mennesker for Himmelen.

Hvis ikke jeg gør det, Jesus har befalet mig, sender Han andre til at opmuntre, hjælpe, redde og sætte i frihed.
Elskede troende venner, lad os vågne nu! Vi lever i

de sidste timer på Guds ur, hvor nådens tid snart er forbi.
Hvis du læser i Åbenbaringsbogen om alle de svære ting, der skal komme ind over jorden, må du være med og indvie dig til at være en forbeder! Du har det måske som jeg, at du ikke synes, det er noget særligt, du kan gøre. Men Guds Ånd har vist mig gennem Ordet, at eet menneske, der indvier sig til forbønnens tjeneste, kan vende situationen i sin familie, i sit land og folk og langt ud over alle grænser. Guds øjne skuer ud over jorden for at se, om der dog skulle være een forstandig, der søger Ham (Sal.14:2).

Tænk på Abraham!
Herren fortalte Abraham om alt det onde, der skulle ske med Sodoma og Gomorra. Og Abraham gik i forbøn (1. Mos.18:22-33).
De få retfærdige, der fandtes i Sodoma, blev reddet på grund af Abrahams bønner. Havde der været nok retfærdige, havde Gud skånet byerne, fordi Abraham, Guds ven, bad.

Vi er mange i vort land, der elsker Herren. Derfor kan vi med frimodighed bede Gud forbarme sig over os og vore landsmænd.

Tænk på Moses!
Hele Israel havde syndet groft imod Herren. Selv

Aron, som skulle vide bedre, var faldet for fristelserne. Gud blev så vred, at Han ville udrydde folket. Men Moses gik i forbøn og reddede Israels folk (2.Mos.32:9-14).

Tænk på Nehemias!
Da han hørte, hvor dårligt det stod til med Jerusalem, begyndte han at råbe til Gud og faste. Han satsede alt, hvad han kunne, for at redde byen og folket.
Når vi ser kristenheden i dag, må vi gribes af samme nød og råbe til Gud, ja, måske faste samtidig. Vi må gøre alt, hvad der står i vor magt, for at redde mennesker.
Vi kunne nævne mange forbedere som vore forbilleder fra Bibelen og om, hvordan Gud hørte deres bønner. Han taler også klart i sit ord om vort ansvar som kristne.

Det koster ikke noget at blive frelst. Jesus har betalt prisen for os. Men gennem hele Skriften ser vi, at vi, efter at vi er blevet Guds børn ved troen, skal gøre de gerninger, Han pålægger os. Og vi skal stå til regnskab for vore ord og gerninger. Det er vort ansvar at bede for konger og øvrighedspersoner, for at vi må kunne leve et roligt og stille liv i vort land. Har vi forsømt dette?
"Allerførst formaner jeg da til at frembære bøn, påkaldelse, forbøn og tak for alle mennesker, for

konger og alle i høje stillinger, så vi må leve et roligt og stille liv, gudfrygtigt og sømmeligt i alle måder" (1. Tim.2:1-2).
I Lukas 18:1 lærer Jesus os, at Han svarer på indtrængende bøn. Han fortæller en lignelse om en enke, der råbte til Ham ud af sit hjertes dybe nød, og som svar på bønnerne fik hun hjælp.
Han siger, vi skal bede og ikke blive trætte.
Bed for ungdommen i vort land. Det er uhyggeligt, hvad der sker med børnene og de unge, og for de kristne børn og unge bør vi bede meget, da de står i meget svære situationer i skolerne og på arbejdspladser.
"Råb højt til Herren, du jomfru, Zions datter, lad tårerne strømme som bække ved dag og ved nat, und dig ej ro, lad ikke dit øje få hvile! Stå op og klag dig om natten, når vagterne skifter, **udøs dit hjerte som vand for Herrens åsyn, løft dine hænder til ham for børnenes liv, som forsmægter af hunger ved alle gadernes hjørner**" (Klages.2:18-19).
Herren har også befalet os at bede for Jerusalem. Han kalder os til at være vægtere både for de troende og for jøderne:

"Jeg sætter vægtere på dine mure, Jerusalem; **ingen sinde dag eller nat skal de tie. I, som minder Herren, und jer ej ro og lad ham ikke i ro, før han bygger Jerusalem, før han får gjort Jerusalem til**

pris på jorden" (Es.62:6-7).
Gud kunne gøre sin vilje og redde alle mennesker uden vore bønner. Men det hører med til Guds frelsesplan, at vi er Hans medarbejdere. Når vi beder, arbejder Gud. Han lønner dem, der søger Ham.
"Men du, når du beder, så gå ind i dit kammer og luk din dør og bed til din Fader, som er i det skjulte, og din Fader, som ser i det skjulte, **skal betale dig**" (Matt.6:6).
Der er mange, der utålmodigt har sagt til mig, at de har bedt for deres familie i 20 år, andre i 30 år uden at få bønnesvar. Jeg har fundet ud af, at der ikke er tidsberegninger hos Gud, når det gælder forbøn. Han regner ud fra evighedsperspektiver. Nogle får bønnesvar på et par timer eller dage. Andre venter i årevis og får pludselig et herligt bønnesvar.
Mens du beder, arbejder Gud. Det kan du være sikker på.
Jeg var sammen med en mand for nylig, der fortalte følgende:

"Jeg vil så gerne en tur til Australien og hilse på en dame dernede og sige hende tak for hendes forbøn. Hun mødte mig og min familie for over 30 år siden, og hun har trofast bedt for os i alle disse år. Nu er jeg pludselig blevet frelst og har fået et helt nyt liv, og jeg er sikker på, det er denne kvindes bønner, der har ledet mig til frelse."

Er det ikke vidunderligt?
Hvad betyder det, at vi skal være udholdende og stærke i vor tro, når vi ved, at Gud svarer os før eller senere?
For nogle dage siden havde vi en kampagne her i Nairobi by. Under et af friluftsmøderne kom en ung mand frem til forbøn og gav sit liv til Jesus. Han var kendt af alle i området, fordi han havde været leder af en bande, der hærgede hele området med vold og indbrud, og alle var bange for ham. Men nu blev han født på ny og helt forvandlet. Hans gamle kammerater i banden ville slå ham ihjel, fordi de var bange for, han skulle røbe, hvor de holdt til, så politiet kunne finde dem.. Men det greb os alle, da han sagde:
"Jeg har kun een ting, jeg skal lige nu, og det er at rejse hjem til mine forældre, som jeg ikke har villet besøge i seks år. De er kristne og har bedt til Gud for mig i mange år. Nu skal de have at vide, at de har fået bønnesvar!"

Peter og jeg har ofte takket Gud for vore forældre og mange venner, der utrætteligt bad for os i mange år, så vi til sidst ved Helligåndens dragelse kom ind i Herrens vilje med vore liv.
Hvad var der mon blevet af os, hvis ikke der var nogen, der havde bedt for os?
Å, hvor er vi taknemmelige for vore forbedere,- også

i dag!
"Den, som beder, han får" (Matt.7:7).

Efter at Ester havde besluttet sig for at faste og gå i forbøn, står der, at Mordokaj gjorde alt, hvad Ester havde sagt. Når vi gør det, Jesus befaler os, samarbejder Han også med os og gør det, vi beder Ham om. Halleluja!
Vi læser om de første kristne, at de gik i forbøn for Peter og Johannes, da disse var kommet i fængsel.
"Og da de havde bedt, rystedes stedet, hvor de var forsamlede; og de blev alle fyldt af Helligånden, og de talte Guds ord med frimodighed" (Ap.G.4:31).
Bagefter talte apostlene Guds ord med stor kraft. De var alle i fare for at miste deres liv på grund af bønnerne og Ordets forkyndelse, men de var ikke bange for at betale prisen.
Vil du være med til at bede, så Danmark bliver "rystet"? En retfærdigs bøn har en mægtig virkende kraft. Der er virkelig brug for vore bønner nu som aldrig før.

8. Kapitel

Ester trådte ind for kongen

Jeg elsker at læse de 3 første vers i Kapitel 5.
Kan du forestille dig, hvordan Ester havde det efter at have fastet i tre døgn? Der sker meget i ens krop og sind, når man faster og giver sig tid til at bede og tænke over det, man har som en byrde på sit hjerte. Jeg tror, Ester havde fået mod og tro, så hun nu med frimodighed turde gå ind i kongens gård og træde frem for kongen. Kærligheden til Mordokaj og nøden for hendes folk tvang hende til at gøre det. Der står i vers 1:

"Den tredje dag iførte Ester sig **det kongelige skrud** og trådte ind i den indre gård til kongens palads, foran kongens palads, medens kongen sad på sin kongetrone i det kongelige palads ud imod indgangen."

Jeg kan forestille mig, at kongen blev helt blød om hjertet, da han så Ester stå der i sit smukke kongelige skrud og med det kongelige diadem, som han havde givet hende, på sit hoved. Der står, at hun fandt nåde for hans øjne, og han rakte det gyldne scepter, som han havde i hånden, ud imod hende. Ester trådte da frem og rørte ved spidsen af scepteret.

At kongen rakte sit gyldne scepter frem imod Ester betød, at hun var fuldt accepteret af ham, og at hun med stor frimodighed kunne sige frem, hvad hun havde på hjerte. Kongen sagde derefter de fantastiske ord til Ester:
"Hvad fattes dig, dronning Ester, og hvad er dit ønske? Om det så er halvdelen af riget, skal du få det!"

Jeg har grundet meget over kongens gyldne scepter. I Esters tid var dette kongelige instrument åbenbart meget vigtigt. Hvis ikke kongen rakte det frem, når en af hans undersåtter, ja, selv dronningen, kom frem foran ham, var de dødsens.
Hvis han rakte det frem, gik der et lettelsens suk gennem alle, der så det, er jeg sikker på, og der faldt en fred og hvile ind over hele sceneriet. Hvad kan dette lære os i vort forhold til vor himmelske Konge?

Jeg tror, det gyldne scepter, Gud har i sin hånd, er **Hans eget ord**. Han holder fast ved sit ord til evig tid. Der står, om så alt andet forgår, så vil Hans ord bestå. Ved Hans ord er hele verden skabt, og alt bliver båret oppe ved Hans ord. Der findes ikke noget stærkere instrument i Guds hånd end Hans eget ord. Når vi beslutter os for at komme ind for Guds ansigt, må vi stå på Ordets grund.
Hvis vi kommer med noget som helst andet "er vi

dødsens". Vi kan ikke bestå frem for Gud, hvis ikke vi står der på grund af det, Han selv har sagt. Fra syndefaldet og helt til Jesus døde på Golgata, var det kun ypperstepræsten, der havde lov til at komme ind for Guds åsyn, ind i Det Allerhelligste i Guds tempel. Alle andre, der vovede at træde ind, faldt døde om. Da Jesus gav sig selv som et fuldkomment offer for vore synder på korset, skete der forunderlige ting, som vi kan læse om i Matt.27:
Det blev mørkt over hele landet i tre timer midt på dagen, forhænget i templet flængedes i to stykker, fra øverst til nederst, jorden skjalv, klipperne revnede, og gravene åbnede sig, så mange af de hensovede opstod. Dette var Guds stærke tilkendegivelse af, at Han nu havde fjernet synden for alle, der ville tro på Hans ord, Jesus Kristus, og det kærlighedsværk, Han gjorde for os. Fra den dag, forhænget ind til Det Allerhelligste i templet flængedes i to stykker, har det været muligt for alle mennesker, som tror på Jesus, at komme lige ind for Guds trone. Er det ikke vidunderligt? Herrens ord er stærkt.

"Herrens ord er rene ord, det pure, syvfold lutrede sølv" (Sal.12:7).
Johannes siger i 1. Johs.Br.1, at dette evige livs ord var hos Faderen, men er nu blevet åbenbaret for os, nemlig Jesus. Han er det evige livs ord. Kun gennem Ham har vi fællesskab med Faderen.

Den Onde har skabt mange nye religioner, hvor man bygger på menneskers ord. Mange antikrister kendte Ordet fra begyndelsen, men de har forvansket Guds levende ord og bygget et imperium op omkring deres egne ord for selv at blive æret og herliggjort og for at vinde magt over mennesker og materielle goder. Mange af disse kan helbrede og gøre store ting, som får mennesker til at falde ned for deres fødder. Vi har set det i de østlige lande indenfor hinduisme og buddhisme. Vi har også set de afrikanske afguder og troldmænd, som kan få tusinder af mennesker til at følge sig.
I de vestlige lande kommer den Onde ofte som i en engels skikkelse og forfører menneskene.
Når vi alle skal stå ind for Guds trone en dag og dømmes efter vore gerninger og ord, er vi fortabte, hvis vi ikke står på Guds eget ords grund.

Lad os prøve alt, hvad vi gør og siger, ind for Guds ord. Er der uro i vore hjerter for noget af det, vi har med at gøre, så kan det være Helligånden, der advarer!

Vi har til tider stået overfor ting, som vi var meget usikre på, om de var fra Herren. Det eneste, vi følte, var en lille uro dybest inde i vor ånd. Vi trak os tilbage og ventede på at se, hvad frugterne ville blive

af det, vi så og hørte. Det viser sig altid senere, at den uro, Helligånden giver, når der er noget, vi ikke skal være med i, den kan vi regne med som en klar vejviser. Den, som tror, haster ikke. Vent på Herren, inden du går ind i noget, du ikke er sikker på er fra Ham.

Jeg tror, Gud rækker sit ord ud imod os, når vi kommer frem for Ham, rensede i Jesu blod.
"Guds ord er levende og virkende og skarpere end noget tveægget sværd og trænger så dybt ind, at det sønderdeler sjæl og ånd, marv og ben og er dommer over hjertets tanker og meninger. Ingen skabning er usynlig for ham, alt ligger blottet og udbredt for hans øjne; og ham skal vi stå til regnskab" (Hebr.4:12).

Kun fordi vi har en stor ypperstepræst, Jesus Kristus, som er blevet mellemmand mellem Gud og os og har givet sit liv for os, kan vi bestå for Guds ansigt. Når vi er i Kristus, kan vi med frimodighed række vor hånd ud og røre ved spidsen af "det gyldne scepter". Vi kan minde Gud om alt, hvad Han har sagt og lovet, og Han vil lytte og svare os. Hvis vi har modtaget Ordet, Jesus Kristus, i vore hjerter, er vi eet med Gud selv og er accepteret af Ham.

9. Kapitel.

Når vi træder frem for Gud

Hvis vi vil tage versene i Est.5:1-8 som et billede på vort kristenliv og vort forhold til Gud, vor himmelske Fader, kan vi lære rigtig mange kostelige hemmeligheder her:
1.
Ester havde sikkert som dronning fået autoritet til at gøre visse ting og sige, hvad hun mente til sine undersåtter. Hun kunne have gået "i krig" med Haman, hvis hun ville og spurgt ham, hvad meningen var. Hun kunne have truet ham med at gå til kongen. Ja, der var meget, hun kunne have foretaget sig for at forskrække Haman. **Men hun tav og gik i stedet for direkte til kongen med problemet.** Hun inviterede sin fjende til et gæstebud hos sig sammen med kongen. Hun ville ikke stå alene med sin dødsfjende, men sammen med kongen var hun ikke bange.

Når vi mærker, Satan er ude efter os eller dem, vi holder af, kan vi godt finde på at gå "i krig" mod ham. Jeg har lært gennem disse vers, at jeg, ligesom Mordokaj og Ester, skal tie, og jeg skal ikke stå alene med fjenden og begynde at kæmpe imod ham. I stedet for skal jeg **gå til Kongen** med problemerne. Jesus sejrede over Satan, da Han råbte: "Det er

fuldbragt!" på korset. Der blev fjendens hoved knust, som Gud forudsagde i 1. Mosebog 3:15.
Ved Jesu legeme og blod er der givet et fuldkomment offer for os, så vi er fri for anklage, og Satan er afvæbnet, når vi lever i tro på Jesus og alt, hvad Han har gjort for os.

Hvad skal vi da gøre?
1. Vi skal iføre os Guds fulde rustning, som der står i Ef.6:11, så vi **kan holde stand mod Djævelens snigløb.** Guds fulde rustning er: Sandheden, retfærdigheden, villigheden til at forkynde fredens evangelium, troens skjold, frelsens hjelm og Åndens sværd, som er Guds ord. Når vi lever med alt dette i vore hjerter, beskytter det os i denne onde verden.
"Tag derfor Guds fulde rustning på, **for at I må kunne stå imod på den onde dag og holde stand** efter at have besejret alt"(vers 13).
Med **troens skjold** kan vi slukke alle den Ondes gloende pile. Og dette skal vi gøre til enhver tid under stadig påkaldelse og bøn, står der.

I 1. Peter 5:9 står der, at vi skal **stå ham (Djævelen) imod, faste i troen**.
Og Jakob 4:7 siger, at når vi står ham imod, skal han fly fra os.
Det er **fredens Gud, der knuser Satan under vore fødder** (Rom.16:20).

Lad os bede "Fader vor" med stor alvor og oprigtighed: "Fri os fra det onde!"
Og Jesus Kristus går i forbøn for os om, at vi ikke bliver taget ud af verden, men at Gud vil bevare os fra det onde (Johs.17).

2. Bøn og faste giver **tro, mod og frimodighed**.
Når vi tager os tid til at tænke på, hvad Jesus har gjort for os, får vi tro. Ved Ham er vi frelst, retfærdiggjort og helliggjort, så vi med frimodighed kan træde frem for Gud.
"Lad os træde frem med et oprigtigt hjerte, **i troens fulde vished**, bestænkede på hjerterne og derved rensede fra en ond samvittighed-" (Hebr.10:22).
Det er denne tro på Jesus, der behager Gud.
"Da vi nu er retfærdiggjorte **af tro**, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi **i troen** har fået adgang til den nåde, som vi nu står i; og vi priser os lykkelige over håbet om Guds herlighed" (Rom.5:1-2).

Vi ved, der står i Hebr.12:14, at uden hellighed skal ingen se Gud. Men det er også **ved tro**, vi i Kristus har fået Hans hellighed. Jesus har helliget os ved Guds eget ord.
"-men **uden tro** er det umuligt at have hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, **må tro**, at han er til og lønner dem, der søger ham" (Hebr.11:6).

Lad os bede Gud om at fylde os med en enkel, barnlig tillid og tro på Jesus Kristus.

3. Ester blev drevet af kærligheden til Mordokaj og af nøden for sit folk til at gå i forbøn.
Sådan er det kærligheden til Jesus Kristus og nøden for os selv, vore kære, vort land og hele verden, der **tvinger os** til at gå ind for Guds trone igen og igen og bede og bønfalde,- ja, trygle Ham om hjælp og frelse. Om det så skal koste os vor magelighed, vor tid og vore kræfter, ja, vort selvliv, så **må** vi gøre det. Det er vigtigere end alt andet, at vi er villige til at gå i forbøn både for os selv og for andre.
"Thi Kristi kærlighed tvinger os; vi er nemlig overbevist om dette: En er død i alles sted, altså er alle døde; og han døde i alles sted, for at de, der lever, ikke mere skal leve for sig selv, men for ham, som døde og opstod for dem" (2.Kor.5:14-15).

4. Vi lærer at have ærefrygt og ærbødighed for Gud. Når vi skal frem for Guds trone, må vi huske, at Gud ikke er "hvem-som-helst". Lad os engang imellem standse op og grunde over, hvad Ordet fortæller os om Gud. Jeg synes, vi ofte haster af sted i vore fælles bønner og med vort lønkammerliv, og vi tænker næsten ikke over, hvem det er, vi henvender os til, blot vi får vore bønner hørt og besvaret.
Daniels bog 7:9-10 viser os et billede af Gud, som må

få os til at elske og ære Ham i dyb ærbødighed:
"Jeg skuede videre: med et blev troner sat frem, en gammel af dage tog sæde; hans klædning var hvid som sne, hans hovedhår rent som uld; hans trone var luende ild, dens hjul var flammende ild. En strøm af ild flød ud og strømmede frem derfra. Tusinde tusinder tjente ham, og titusind titusinder stod ham til rede."
Prøv at læse Salme 29 om Guds tordenrøst. Jeg tager lidt med her:
"Giver Herren, I Guds sønner, giver Herren ære og pris, giver Herren hans navns ære; **tilbed Herren i helligt skrud**!--- Herrens røst får hind til at føde, og den gør lyst i skoven. **Alt i hans helligdom råber:"*Ære!"***
Også Åb.4 viser os Guds storhed og vælde, som vi før har været inde på. Lad os stræbe efter at kunne træde frem for Ham som mennesker, der kan stå prøve. Han er vor Gud, vor mægtige Gud og Skaber.

5. Da Ester skulle ind for kongen, iførte hun sig det kongelige skrud.
Vi kan ikke komme ind for Gud i vort eget navn i vor egen "klædning", det gamle menneske.
Når vi beder om at blive frelst og født på ny, tager Gud imod os på grund af, at vi bekender vor tro på Jesus Kristus som vor frelser og Herre. Vi tager imod frelsen og takker for Jesu blod, som har renset os fra

al synd. Dette er vor faste grundvold og føder den første stærke kærlighed til Jesus i vore hjerter. Kristus fjernede det skel, der var mellem Gud og os, da Han som Guds offerlam borttog vore synder.
Der er ikke noget andet, der kan tilfredsstille Guds hjerte end det, vi har i Kristus. Der er ikke noget af vort eget, der dur! Efter at jeg i mange år har hørt dette evangelium, er det endelig gået op for mig, at det kun er **Kristus i mig**, der dur! Jeg har ustandseligt prøvet at gøre mig god nok til at komme ind for Guds trone. Anklageren har gang på gang fortalt mig, hvor ufuldkommen jeg er.
Kender du til dette? Jeg møder mange, der har det samme problem. Men Guds Ånd bliver ved at tale os kærligt til og fortælle os, at det ikke længere er os, der lever, men Kristus lever i os. Når vi er **i Kristus**, er vi gode nok!
Jeg læser Efeserbrevet mange gange for at minde mig selv om Guds store rige kærlighed:
"Thi før verdens grundvold blev lagt, har han udvalgt os **i ham** til at være hellige og uden dadel for hans åsyn, og han har i sin kærlighed forudbestemt os til barnekår hos sig **ved Jesus Kristus**, ifølge sin egen viljesbeslutning, til lov og pris for sin nådes herlighed, som han skænkede os **i den elskede**"(Ef.1:4-6).
Læs engang kapitlet, og du vil se, at det er **i Hans** retfærdighed og store nåde, vi er Guds elskede. Når

vi kommer ind for Guds trone i denne tro og tillid, bliver vor elskede Konge blød om hjertet, og Han rækker sit "gyldne scepter" frem imod os. Vi er accepteret og elsket af Ham på grund af Kristus. Da beder vi ikke i vort eget navn for at tilfredsstille vor egen selviskhed, men da beder vi i Jesu navn. Gud siger da til os, som kongen sagde til Ester:
"Hvad fattes du, mit barn, og hvad er dit ønske? Om det så er halvdelen af Riget, skal du få det." Tror du på det?
Jesus siger igen og igen til os i Ordet, at "hvad som helst vi beder om i Hans navn, det skal vi få." Vores Fader ved, hvad vi trænger til, siger Jesus i Lukas 12:30, og Han fortsætter i vers 31-32:
"Men søg hans rige, så skal disse ting gives jer i tilgift.
Frygt ikke, du lille hjord! thi jeres Fader har besluttet at give jer Riget."
Ifør dig "det kongelige skrud".
"- ifør jer Herren Jesus Kristus-." Rom.13:14.

6. Da Ester fik at vide, at hun kunne bede om hvad som helst, brugte hun sin store visdom og fik arrangeret et gæstebud, hvor Haman blev afsløret lige ind for kongen. Ester kunne have buset ud med alt på et øjeblik, men det, at hun bad med visdom, fik kongen til at forstå, at det var noget meget vigtigt, hun havde på hjerte. At hun ventede lidt med at

komme frem med hele historien om Hamans ondskab, gjorde, at Haman dummede sig endnu mere end før og viste sit hovmodige, onde sind. Han pralede med at have været hos Ester, og han fortalte alle om sin rigdom og magt. Men Ester afslørede ham, uden han vidste det.
Når vi beder, er det klogt af os at lytte til Helligånden. Han vil lære os at bede ret. Helligånden er vor vejleder og underviser i alle ting, og Han ved, hvad der er bedst for os. Han bor i vore hjerter og tanker og vil indgive os, hvad vi skal bede om.

Jeg har ofte i min forbønstjeneste været i tvivl om, hvad eller hvem jeg skulle bede for. Når jeg så har været stille lidt og bedt i nye tunger eller sagt til Helligånden: "Hvem har du, Helligånd, nød for i dag?" så kommer der pludselig en eller flere mennesker op i mine tanker, og jeg får selv nød for disse mennesker. Eller Han minder mig om et projekt eller et land, hvor der er specielle behov. Han minder mig også ofte om at tie - mens Han arbejder for mig. Hvis ikke vi får visdom fra Helligånden til at bede, kan vore bønner ofte blive meget selviske.

7. I Est.5:6 gentager kongen de stærke ord til Ester, at hun kan bede om hvad som helst, og hun skal få det. Da siger Ester en vigtig sætning:
"Min bøn og mit ønske er, - **hvis jeg har fundet**

nåde for kongens øjne,--"
Når vi beder til vor himmelske Fader, er det vigtigt, vi mærker os Hans nåde. Alt, hvad Han gør imod os, er af bare nåde. Vi finder kun nåde hos Ham i Kristus Jesus:
"I ham har vi forløsning ved hans blod, syndernes forladelse, **så rig som Guds nåde er**" (Ef.1:7).
Vi læser også mange gange i Skriften, at det er de ydmyge, Gud giver nåde. Lad os ydmyge os under Guds vældige hånd, så vil Han vise os nåde, og så kan vi komme med stor frimodighed til Ham med alt, hvad der ligger på vore hjerter.
"Lad os derfor med frimodighed træde frem for **nådens trone** for at få barmhjertighed og finde nåde til hjælp i rette tid." (Hebr.4:16)
Alt, hvad der udgår fra Gud til os, er af bare nåde. Og det er kun, hvis vi har fundet nåde for Hans øjne, vi kan forvente bønnesvar.

Jeg har mødt mennesker, der er blevet martret af Djævelen hele deres liv på grund af en eller anden fejl, de begik i deres ungdom. Hver gang de skal bede, kommer fordømmelsen ind over dem, og de kan ikke tro, Gud hører deres bønner. Dette er et djævelsk spil.
For i samme øjeblik vi beder Gud om tilgivelse for vore synder, sletter Han al vor synd og skyld ud på grund af vor tro på Jesu fuldbragte værk. Hvis vi

virkelig ønsker at vandre i lyset med hele vort liv, er Gud **nådig og barmhjertig**, så Han tilgiver os.
"Men hvis vi vandrer i lyset, ligesom han er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesu, hans Søns, blod renser os fra **al synd**.--- Hvis vi bekender vore synder, er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed" (1.Johs.1:7 og 9). Tag imod dette forløsende ord, kære ven, og du er kommet ind under Guds nåde og vil kunne bede med frimodighed.

Vi kan altså lære:
1. At Herren strider for os, og vi skal stå fjenden imod i tro.
2. Indvielse til Gud giver tro. Vi sejrer ved troen på Ordet.
3. Kærligheden til Kristus og nød for verden tvinger os!
4. Vi må have ærefrygt for Gud.
5. Vi skal iføre os Kristus, "vort kongelige skrud", hver dag.
6. Bed om visdom. Bed i Helligånden, og Han vil vejlede.
7. Alt er af bare nåde! Kun ved troen på Golgataværket og Ordet om syndernes forladelse finder vi nåde for Guds øjne.

Efter måltidet sammen med Ester og kongen gik

Haman veltilfreds hjem og planlagde i sit hovmod og had til Mordokaj, at denne skulle udryddes. Hans kone hjalp ham i denne ondskab. Hun foreslog at rejse en galge, hvor Mordokaj skulle hænges. Det vandt Hamans bifald, og han lod galgen rejse. De vidste ikke noget om Esters visdom og indflydelse på kongens hjerte.

Da Djævelen for i Judas, så han forrådte Herren, og de onde lagde planer om at korsfæste Jesus, Guds Søn, vidste de ikke, hvad der foregik i den åndelige verden. Udadtil så det ud, som om fjenden skulle sejre. Men Jesus vidste allerede, hvad der skulle ske, og Han fortalte sine disciple det.

Når vi i dag lever nær ved Guds hjerte og hver dag lader os fylde af Ånden, kan fjenden ikke finde ud af vore og Guds planer. Når vi beder i Ånden, forstår han ingenting.

10. Kapitel

Førend du råber, svarer Han dig!

Efter at kongen havde været til Esters gæstebud, kunne han ikke falde til ro. Søvnen veg fra ham. Han fik pludselig den tanke, at han ville have krøniken oplæst, hvor man havde skrevet om mindeværdige tildragelser. Der blev han mindet om, at Mordokaj havde hjulpet ham i en meget vanskelig situation, og han fik lyst til at ophøje og ære ham.
Da Haman lige var i nærheden, spurgte kongen ham, hvad han syntes, man skulle gøre ved en person, der skulle æres af kongen. Hamans hovmod kommer da igen frem, idet han tror, det er ham, kongen vil ære. Han kommer da med følgende forslag:

"Hvis kongen ønsker at hædre en mand, skal man lade hente en kongelig klædning, som kongen selv har båret, og en hest, som kongen selv har redet, og på hvis hoved der er sat en kongelig krone, og man skal overgive klædningen og hesten til en af kongens ypperste fyrster og give den mand, kongen ønsker at hædre, klædningen på og føre ham på hesten over byens torv og råbe foran ham: Således gør man ved den mand, kongen ønsker at hædre!" (6:7-9).
Kongen bad da Haman skynde sig at hente alt, hvad han havde nævnt og derefter hædre Mordokaj og selv

føre ham over byens torv.
Haman blev ydmyget meget gennem denne handling, og hans kone sagde bagefter noget klogt til ham:
"Hvis Mordokaj, over for hvem du nu for første gang er kommet til kort, er af jødisk æt, så kan du intet udrette imod ham, **men det bliver dit fald til sidst**!"
Vi ser her, at selv om Ester endnu ikke havde fortalt kongen noget om Hamans onde forehavende, begyndte hendes hjertes bønner at blive besvaret.

Også denne tildragelse minder om vor himmelske Fader og Hans Søn, Jesus Kristus.
Djævelen havde lagt onde planer om at dræbe Jesus Kristus, Guds Søn. Men da Han, som det er beskrevet i Luk.19, red ind i Jerusalem på et føl, blev Han hyldet med høje jubelråb af sine disciple, og folkeskarerne bredte deres klæder ud på vejen foran Ham. De råbte:

"Velsignet være Kongen, han, som kommer, i Herrens navn! Fred i Himmelen, og ære i det højeste!" (vers 38).
Farisæerne, som ønskede, Han skulle dø og denne hyldest skulle forstumme, bød Ham at få sine disciple til at tie.
"Da svarede han og sagde til dem: "Jeg siger jer: hvis disse tier, skal stenene råbe" (vers 40).
Det var Guds vilje, at Jesus skulle hædres på denne

måde som en forløber for det, der skulle til at ske. Alle skulle vide, at Han var Konge. Alt skulle ske, som Gud havde planlagt.

Ester påvirkede kongen med hele sin udstråling og hele sit væsen uden ord, da hun af hele sit hjerte ønskede at redde Mordokaj og sejre over Haman. Kongen fik ingen ro, før han fik hædret Mordokaj for hans gerninger.
Hvis vi, når vi kommer ind for Gud, af hele vort hjerte ønsker at herliggøre Jesus og løfte Hans navn op over alle andre navne, da vil Helligånden begynde at virke, længe inden vi har sagt noget. Gud ved, hvad vi vil bede om, før vi nævner det ind for Ham.
Helligåndens tjeneste er at herliggøre Jesus. Når vi er kommet ind under Guds velsignelse, arbejder Helligånden for os nat og dag og går i forbøn for os med uudsigelige sukke. Vi er blevet Herrens velsignede æt, som der står i Es.65:23-24, og Han siger til os:

"Førend de kalder, svarer jeg; endnu mens de taler, hører jeg."
Når vi er inde for Guds ansigt i ærefrygt og tilbedelse, vil Han give os alt, hvad vore hjerter længes efter, fordi Han elsker os.
"Du har fanget mig, min søster, min brud, du har fanget mig med et af dine blikke, med en af din

halses kæder" (Højs.4:9).
Ifølge Ords.3:3 kan halsens kæder sammenlignes med godhed og troskab. Det er disse egenskaber, der rører ved Guds hjerte.
"- en konge er fanget i garnet."
Dette kan man sige, når man læser om Ester og kong Ahasverus.
Og det kan man sige om Gud, vor Fader. Når Han ser Jesus i os, vil Han gøre alt for at glæde og hjælpe os.

Det næste kapitel starter med, at kongen og Haman igen var kommet til gæstebud hos dronning Ester. Kongen spurgte med det samme Ester, hvad hun ønskede sig. For tredie gang får Ester det herlige løfte, at hun kan bede om hvad som helst, og hun skal få det. Om det så er det halve kongerige, skal det tilstås hende. Da kommer Ester frem med sin inderlige bøn:

"Hvis jeg har fundet nåde for dine øjne, konge, og hvis kongen synes, giv mig så mit liv på min bøn og giv mig mit folk på mit ønske" (7:3).
Derefter fortæller Ester kongen om Hamans onde hensigter, og kongen bliver meget vred.
Ester afslører fjenden, så denne bliver så chokeret, at han falder ind over hende for at bede om nåde. Det gjorde kongen endnu mere vred, og han befalede, at Haman skulle hænges i den galge, han selv havde

opstillet til at hænge Mordokaj i. Da Haman var hængt, lagde kongens vrede sig.

Når vi ved troen på Jesus er blevet en del af Guds udvalgte, elskede folk, har vi en fjende, der kun har til hensigt at dræbe og ødelægge os. Vor stadige og inderlige bøn til Gud må være den samme som Esters bøn til kongen:
"Giv mig mit liv på min bøn og giv mig mit folk på mit ønske!"
Vi må arbejde på vor sjæls frelse med frygt og bæven, og vi må til stadighed gå i forbøn for andre. Vi vil da opleve, at Gud overstrømmer os med sin kærlighed, så selv fjenden bliver klar over, hvor højt Gud elsker os.
Der står om Jesu ord til Filadelfiamenigheden, som for mig er et billede på bruden:

"Se, jeg skænker dig nogle af Satans synagoge, af dem, som kalder sig selv jøder, skønt de ikke er det, men lyver. Se, jeg skal få dem til at komme og kaste sig ned for dine fødder, og de skal forstå, at jeg har fattet kærlighed til dig" (Åb.3:9).
Herren tager sig af os, og fjenden bliver os underlagt. Vi kan glæde os over, at Satans onde hensigter er afsløret overfor vor himmelske Fader.
Da Jesus døde på Golgata, troede den Onde og alle hans håndlangere, at det var slut med Jesu gerninger,

og at Han var tilintetgjort for evigt. Men Guds store frelsesplan var, at Satan selv blev knust og tilintetgjort ved Jesu død på korset, så at enhver, der tror på dette fuldbragte værk, har sejret over syndens og dødens magt. Guds vrede over, at Satan havde forledt mennesker til synd, lagde sig, da Jesus fuldbragte værket på Golgata. Da var vejen endelig banet for, at alle, der ønskede det, igen kunne blive Guds elskede børn. Syndens magt blev brudt for evigt for alle, der tror. Halleluja!

I kapitel 8 i Esters bog læser vi om følgerne af, at Haman var død:
Kongen overgav al fjendens ejendom til dronning Ester. Han gav sin seglring til Mordokaj, så denne fra nu af kunne udstede ordre og love i kongens navn, og han fik fuld magt og autoritet på lige fod med kongen i hele riget.
Efter at Ester havde fået al Hamans ejendom, overgav hun Mordokaj det alt sammen. Hun ønskede, at Mordokaj skulle have hele magten. Hendes arbejde blev fortsat at gå i forbøn for sit folk. Hun kastede sig ned for kongens fødder og bad ham afværge alle de onde råd, Haman havde lagt op imod jøderne. Selv om Haman var død, stod de love, han havde udstedt, stadig ved magt. Derfor behøvedes Esters forbønner stadig.

Også dette ligner vor situation:
Da Jesus var villig til at komme til jorden for at redde menneskene, fik Han al magt overgivet af sin Fader. Matt.11:27. Og efter at have besejret Satan ved sin død på Golgata, sagde Han til sine disciple i Matt.28:18:
"Mig er givet **al magt i Himmelen og på jorden**."
"Faderen elsker Sønnen, og **alt har han givet i hans hån**d" (Johs.3:35).
Der er mange ord i vor Bibel, der fortæller os om, at Gud har givet Jesus magt over alt både i Himmelen og på jorden. Det forunderlige er imidlertid, at Kristus giver sin magt og kraft videre til os. De disciple, Han sendte ud, gav Han magt over det onde. Da Han gav os Helligånden, gav Han os magt i Hans navn over urene ånder, sygdomme og andre omstændigheder. Må Han lære os mere at bruge denne forunderlige magt og autoritet rigtigt.

Ester gav magten tilbage til Mordokaj, for at hun kunne bruge al sin tid til at gå i forbøn, men vi ser i resten af Esters bog, hvordan hun hele tiden samarbejdede med Mordokaj og havde magt i riget sammen med ham. Må Herren vise os, hvad vi har fået i Kristus. Dette forunderlige samspil, som Ester havde med Mordokaj, må vi have med Jesus. Han giver os magt, og vi giver Ham al magten i vore liv og omstændigheder.

Vi må være villige til i alle ting at samarbejde med Jesus ved Helligånden, og Han er med os alle dage, indtil verdens ende. Jeg tror, at vi nu, hvor vi er så tæt på Jesu genkomst, vil få lov at opleve Guds magt og kraft meget stærkere end nogensinde før gennem Kristi sande menighed.

11. Kapitel

En helt ny tid

Vi læser i Esters bog kap.8, at de love, kongen engang havde udstedt, ikke kunne omstødes, men han gav Ester og Mordokaj magt til at udstede nye love, som kunne hjælpe jøderne til sejr over fjenderne. Han sagde til Ester som svar på hendes inderlige bønner: "Hamans hus har jeg givet Ester, og han selv er blevet hængt i galgen, fordi han stod jøderne efter livet. Nu kan I selv i kongens navn affatte en skrivelse om jøderne, som I finder det for godt, og sætte det kongelige segl under; thi en skrivelse, der en gang er udgået i kongens navn og forseglet med det kongelige segl, kan ikke kaldes tilbage" (vers 7-8).

Derefter blev der sendt skrivelser ud til alle kongens lande med ordre til, hvad der skulle gøres. Mordokaj bestemte, hvad der skulle stå, og det blev skrevet nøjagtig efter hans befaling. Skrivelserne blev affattet i kongens navn og forseglet med kongens seglring, så disse nye skrivelser kunne ikke omstødes. Hele riget fik besked om, at jøderne nu skulle slutte sig sammen og værge deres liv, og de fik frihed til at kæmpe imod deres fjender og tilintetgøre dem. Der står noget fantastisk i vers 15-17, efter at disse skrivelser var

udsendt:
"Men Mordokaj gik fra kongen i en kongelig klædning af violet purpur og hvidt linned, med et stort gulddiadem og en kappe af fint linned og rødt purpur, medens byen Susan jublede og frydede sig. Jøderne havde nu lykke og glæde, fryd og ære; og i hver eneste landsdel og i hver eneste by, hvor kongens bud og forordning nåede hen, var der fryd og glæde blandt jøderne med gæstebud og fest. Og mange af hedningerne gik over til jødedommen, thi frygt for jøderne var faldet over dem."

Ligesom der kom en helt ny tid under Ester og Mordokajs ledelse, er der kommet en helt ny tid med Jesus Kristus og Hans menighed. Evangeliet om Guds kærlighed og frelse for alle mennesker bliver nu forkyndt over hele jorden, for at mennesker af bare nåde kan få en chance til at omvende sig. Det er ikke længere ved en streng lov, vi bliver frelst, men alene ved troen på Jesus.
Menigheden har indviet sig til forbøn for de fortabte, og vi må ligesom Ester trygle Gud om at frelse mennesker, inden det er for sent.

Jøderne, som blev spredt ud over hele jorden efter Jesu korsfæstelse og Jerusalems ødelæggelse, får nu lov at "slutte sig sammen og værge deres liv", og Gud har lovet at være med dem og give dem sejr over

deres mange fjender.
På samme måde sker der en vidunderlig udvikling iblandt de kristne. Alle dem, der er fyldt med Guds Ånd, begynder at slutte sig sammen og bede for hinanden og velsigne hinanden. På den måde får også vi magt over de mange fjender, vi har i den usynlige verden. Selv om man stadig har forskellige kirkesamfund, er der dog vokset en stærk enhed frem, som ingen fjender kan bryde.
Vi lytter til, hvad vores "Mordokaj", Jesus Kristus, har sagt i Ordet, og når vi følger Hans kærlighedsbud, er der sejr i den åndelige verden.
Hele denne nådetid ender med, at vor frelser og Herre kommer tilbage for at stride mod Israels fjender og tilintetgøre dem, og derefter skal Han regere på jorden i tusind år.

Det billede, vi får af Mordokaj, der er klædt i den kongelige dragt, efter han har været hos kongen, ligner det billede, vi får af Jesus Kristus i Åb.19:11-16. Dette billede af Jesus er dog meget smukkere og stærkere:

"Og jeg så Himmelen åben, og se, en hvid hest, og han, som red på den, hedder "Troværdig og Sanddru", og han dømmer og kæmper med retfærdighed. Hans øjne var som flammende ild, og på sit hoved havde han mange kroner og et navn

skrevet, som ingen kender, uden han selv. Han var iført en kappe, dyppet i blod, og det navn, han bærer, er "Guds ord".--- Og på sin kappe, på sin lænd, har han et navn skrevet: "kongernes Konge og herrernes Herre."
Jeg elsker disse vers. Derfor tager jeg dem med her. Jeg vil gerne minde mig selv og alle troende om den herlige dag, hvor Jesus kommer, og hvor Han skal sejre over fjenderne og regere på vor jord.

Der står om Mordokaj, at da han kom ud fra kongen i den kongelige dragt, jublede og glædede jøderne sig, og de havde nu lykke og glæde, fryd og ære. Der var gæstebud og fest, og mange hedninger sluttede sig til jødedommen, da frygt for jøderne var faldet på dem. Der står i kapitel 9, at ingen holdt stand imod dem. Alle frygtede dem. Og alle lederne i landet hjalp jøderne, "thi frygt for Mordokaj var faldet på dem. Thi Mordokaj havde meget at sige ved kongens hof, og der gik ry af ham i alle lande; thi samme Mordokaj blev mægtigere og mægtigere" (vers 3-4). Et fredsrige var begyndt.

Når Jesus kommer tilbage og sejrer over både jødernes og de kristnes fjender, kan jeg forestille mig, at vi vil opleve den samme jubel og glæde, fryd og ære, og der bliver store glædesfester til ære for vor frelser. Mange vil omvende sig til Herren, og der vil

komme gudsfrygt ind over menneskene.
Vi ved, at en dag vil hele verden vende sig imod Israel, og store hære vil omringe Jerusalem. Der bliver en mægtig krig om Jerusalem. Men så står der i Zak.14:3-5:
"Og Herren drager ud og strider mod disse folk, som han fordum stred på kampens dag. På hin dag står hans fødder på Oliebjerget østen for Jerusalem, og Oliebjerget skal revne midt over fra øst til vest og danne en vældig dal, idet bjergets ene halvdel viger mod nord, den anden mod syd.--- Og Herren min Gud kommer og alle de hellige med ham."
Gud selv vil stride for Israel, og Han vil selv stride for os, som elsker Ham og sætter vor lid til Ham.

Efter den store glædesfest og sejr i Esters bog kap.9:1-10 spørger kongen Ester, om hun yderligere har nogle ønsker. Hun skal få alt det opfyldt, som hun beder om. Da bad Ester om, at Hamans ti sønner måtte blive hængt op i galger, som deres far var blevet det, så jøderne kunne få helt ro for deres fjender. Ester fik sin bøn besvaret.
Alle fjenderne blev udryddet, og der var fuldstændig ro og fred, glæde og harmoni i hele riget.

Vi læser i Åb.19 og 20 om, hvordan Gud gør endeligt op med Satan og alle "hans sønner": Dyret og den falske profet og døden og Dødsriget samt alle dem,

hvis navne ikke er indskrevet i livets bog, skal kastes i ildsøen.
Det er meget alvorligt, og vi må nu, mens det er nådens tid, til stadighed gå i forbøn for mennesker, så Helligånden drager alle dem til Gud, som søger sandheden.

Ester og Mordokaj besluttede, at jøderne aldrig måtte glemme, at Haman havde lagt råd op imod jøderne om at tilintetgøre dem og kastet pur - det er lod -for at ødelægge dem. Og de skulle huske, at kongen havde besluttet, at det onde råd, Haman havde lagt op imod jøderne, kom over hans eget og hans sønners hoveder.
Jøderne fejrede derefter denne fuldkomne sejr med gæstebuds- og glædesdage hvert år, og de gav hinanden gaver. Purimfesten kaldes den, som skulle fejres i alle tidsaldre og slægter.
Kongen sendte derefter breve ud i hele sit rige med **freds og sandheds ord.** Kongen ophøjede Mordokaj til at have den højeste stilling efter kongen, og han stod i høj anseelse hos jøderne og var elsket af sine mange landsmænd, fordi han virkede for sit folks vel og talte til bedste for al sin slægt (10:2-3).

Da Jesus indstiftede nadveren, fik vi bud om, at vi, så ofte vi kommer sammen som kristne, kan bryde brødet og drikke kalken for at ihukomme, hvad Jesus

har gjort for os. Vi må aldrig glemme, at Han har givet os frelse og frihed ved sit blod på Golgata, og vi skal glæde og fryde os i Ham. Ligesom kongen ophøjede og ærede Mordokaj, står der, at Gud har ophøjet Jesus:
"**Derfor har også Gud højt ophøjet ham og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig i Himmel og på jord og under jorden, og hver tunge skal bekende til Gud Faders ære: Jesus Kristus er Herre!"** (Fil.2:10-11).
Han er blevet kronet med herlighed og ære, og hele Himmelen ærer og tilbeder Ham. Han sidder ved Guds højre hånd, og når Guds time er inde, kommer Han og henter sit udvalgte, elskede folk hjem til sig. Når vi læser i Åb.5, ser vi, hvordan Jesus som Guds Lam bliver æret og ophøjet i Himmelen, og kapitlet slutter med en vidunderlig hyldest til vor elskede frelser:

"Og i synet hørte jeg røster af mange engle rundt om tronen og væsenerne og de ældste, og deres tal var titusinde titusinder og tusinde tusinder, og de sagde med høj røst: "Værdig er Lammet, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov!" Og enhver skabning i Himmelen og på jorden og under jorden og på havet, ja alt, hvad i dem er, hørte jeg sige: "Ham, som sidder på tronen, og

Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder!" Og de fire væsener sagde: "Amen!" Og de ældste kastede sig ned og tilbad."

Elskede troende venner! Denne Jesus er vor ven og frelser. Endnu er det nådens tid, hvor Gud ved sin Helligånd taler og drager mennesker til sig. Lad os som Ester indvie os til forbøn i den korte tid, vi har fået her på jorden.
"**Efter at Gud fordum mange gange og på mange måder havde talt ved profeterne, har han nu ved dagenes ende talt til os ved sin Søn, hvem han har indsat som arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden. Han er hans herligheds afglans og hans væsens udtrykte billede og bærer alt med sit mægtige ord. Og han tog sæde ved Majestætens højre hånd i det høje, efter at han havde fuldbragt renselse for vore synder**"(Hebr.1:1-3).

I Johs. Åb.19 læser vi om Lammets bryllup. Bruden, Guds udvalgte folk, har gjort sig rede. Menigheden skal giftes, d.v.s. være fuldkommen eet med kongernes Konge og herrernes Herre, og Hans navn er "**Guds ord**". Han har købt os til Gud med sit blod (Åb.5:9). Vi bliver da gjort til eet med Gud selv gennem Jesus Kristus.
Ordet bruger mange billeder for at fortælle os om vor enhed med Faderen, Sønnen og Helligånden.

I Åb.21:9 sammenlignes vi med Det ny Jerusalem. Også i dette ser vi, at vi har både Faderen og Sønnen i os:
"Og noget tempel så jeg ikke i staden, thi dens tempel er Herren, Gud, den Almægtige, og Lammet. Og staden behøver ikke sol eller måne til at skinne for den; thi **Guds herlighed har oplyst den, og Lammet er dens lys"(vers 22-23)**

Er du sikker på, om du er blandt de udvalgte?
Du kan prøve dig selv gennem følgende ord fra Jesus i Johs.14:20-21 og 23:
"På den dag skal I erkende, at jeg er i min Fader, og I er i mig og jeg i jer. Den, som har mine befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig; og den, som elsker mig, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og åbenbare mig for ham." - "Jesus svarede og sagde til ham: "Om nogen elsker mig, vil han holde fast ved mit ord; og min Fader skal elske ham, og **vi skal komme til ham og tage bolig hos ham.**"
Læs også 1. Kor.8:3 og 6:

"- men hvis nogen elsker Gud, så er han kendt af ham. - Så er der for os dog kun een Gud, Faderen, fra hvem alt er, og til hvem vi er skabt, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alt er, og ved hvem vi er skabt."

Jeg ønsker, resultatet for dig er, når du har læst denne bog, at du sammen med mig siger: "Herre, min Gud, **jeg er din, og du er min**!"
Jeg vil slutte med at skrive en sang ned, som Peter og jeg lærte for over tredive år siden, og som vi har sunget mange gange og er blevet velsignet ved:

Hvem er hun, som så stille og yndig
skrider frem på retfærdigheds vej?
Hendes hjerte foragter alt syndigt.
Verdens ære den søger hun ej.

***Det er bruden på vej til sin brudgo**m*
Han har fået hendes hjerte og sind.
Det er bruden på vej til sin brudgom
Og snart går hun til brylluppet ind.

Hvem er hun, som ta`r budet så nøje?
Ja, hun trofast i kærlighed er.
Hendes øje er vendt mod det høje,
Hendes længsel har fæstepunkt der.

Hvem er hun, som foragtet må vandre,
skønt hun tjener og elsker kun een?
Se, hun deler sig ej som de andre.
Hendes lyst er at holde sig ren.

Hvem er hun, som i trængsler sig fryder,

og som ler ad den kommende tid?
Hun forkynder de helliges dyder,
og hun gør det med alvor og flid.

Hun er skøn som den reneste lilje,
som blandt torne så duftende står.
Hendes mad er at gøre Guds vilje.
Hendes lykke for evigt består!

Ønsker du at følge med i Missionærerne Anne-Lise og Peter Madsens missionsarbejde i Afrika og andre lande? Da kan du bestille deres nyhedsblad, adr. Fænøsund Park 16.1.tv 5500 Middelfart. Det bliver sendt gratis til alle kristne, der vil være med i forbøn for missionsarbejdet, de udfører:

I Afrika:
Bibelskoler, hjælp til gadebørn og andre fattige, børnehjem, kirkebyggerier, indfødte evangelister, seminarer og bibeluddeling.

I Israel:
Social hjælp til børnehospitaler, immigranter og andre fattige, træplantning og uddeling af bibler.

I Det fjerne Østen: Seminarer og evanglisthjælp.

Anne-Lise Madsen har sammen med sin mand, Peter, været missionær i Afrika og andre lande i over 30 år. Hun har skrevet 10 bøger foruden "Ester, en konges brud", og mange er blevet velsignet gennem disse.

Det er også Anne-Lises store ønske gennem bogen om Ester at give læserne opmuntring til at studere Guds ord og opleve velsignelse og trøst i kristenlivet. Vi får gennem denne bog et klart billede af, hvordan Det gamle Testamente er en skygge af Det nye Testamente, og hvordan fællesskabet mellem Kristus og Hans menighed er Guds hjertesag.
Esters bog er skrevet ved Helligåndens åbenbaring og er et profetisk budskab til vor tids kristne. Den er et klart billede på Guds frelsesplan med menneskene og på, hvilket ansvar vi har for at være forbedere for andre menneskers frelse, når vi selv er kommet til tro. Den taler om Guds store kærlighed til sit folk og om, at Han ønsker at opfylde alle vore bønner.

LØBNER COMMUNICATIONS
ISBN 87-90167-01-5